

Vestitorul

ANUL II, Nr. 16 | APARE LUNAR | APRILIE 1950

Tendinţe dictatoriale

Din întreaga frământare contemporană se desprind două idei fundamentale, două poziţii ideologice, în jurul cărora se grupează adversarii: apusul militează pentru libertatea politică, pentru democraţie şi drepturile omului; răsăritul şi-a constituit un sistem de guvernământ totalitar, care elimină opoziţia, suprimă climatul libertăţii şi desintegrează persoana umană sub toate aspectele ei. Refugiaţii politici din ţările aflate sub ocupaţie sovietică şi-au părăsit vatra strămoşească din aceleaşi motive: convingerile lor intime i-au îndemnat să se opună bolşevizării atâta vreme cât o slabă pâlpâire de libertate şi speranţe mai exista în patria lor, şi apoi să ia drumul pribegie, înfruntând nenumărate primejdii, pentru a continua lupta în sfera de gândire şi acţiune a democraţiilor occidentale. Este adevărat că în ţările din răsăritul Europei conducătorii politici n'au excelat niciodată în virtute democratică, încât alăturarea lor de blocul apusean trebue considerată mai degrabă ca expresia unei necesităţi, a unei tragedii colective care le-a vânturat propria lor existenţă departe de patrie, decât a unei confraternităţi de doctrină şi idealuri cu Europa de Vest. E un lucru ce s'a spus şi repetat adeseori că între democraţiile din răsărit şi cele din occident a subsistat mai mult o identitate de nume decât de conţinut, o înrudire de blazon decât de veritabile purtări în societate. Ooamenii se numeau „democraţi" aşa cum îşi puneau la gât o cravată „dernier cri" depe piaţa Parisului, dar în fundul sufletului lor manifestau aceeaşi repulsie pentru masele populare, „inculte şi rău crescute". Cine nu îşi aduce aminte de faimoasele alegeri „libere" din România, cu rezultate anticipat fixate în favoarea partidului dela putere. Un institut „Gallup" la noi n'ar mai fi avut nevoie să se obosească cu chestionarea opiniei publice pentru a-şi stabili pronosticurile. Treaba se putea face mult mai simplu şi cu rezultate surprinzător de precise, adresându-se direct ministerului de interne, unde se decidea de fapt compoziţia viitorului parlament.

Am crezut că aceste năravuri balcanice măcar pe pământul clasic al democraţiei se vor comporta mai decent, vor evolua spre forme mai omenoase şi, eventual, vor dispărea cu totul. Am crezut într'o revizuire a mentalităţii oamenilor noştri politici din confruntarea ce trebue să o sufere cu drama actuală a lumii, redusă, cel puţin formal, la antiteza comunism sau democraţie. Am aşteptat din partea lor ca propaganda ce o susţin, ca declaraţiile ce revin necontenit pe buzele lor contra dictaturilor, de dreapta sau de stânga, să aibă urmări pozitive, să fie întovărăşite de o practică politică conformistă. Măcar de obrazul străinilor ne gândeam că va interveni o rezervă mai mare în gesturi, o mai accentuată grije să nu se calce principiile democratice în raporturile ce s'au creat între Românii pribegii. Ori ce constatăm? Urâtele obiceiuri au emigrat odată cu reprezentanţii lor de altădată şi oriunde au apărut aceştia s'a deschis un fel de şcoală democratică „sui-generis", inexistentă până la venirea lor în apus. La Paris, la Londra ca şi la New York, în cercurile rezistenţei oficiale domneşte aceeaşi mentalitate dispreţuitoare de vulg, acelaşi spirit dictatorial care mocnea sub bonetul „democraţiei" româneşti. Voiţi exemple?

(continuarea în pag. 2)

Intru el era viaţă şi viaţa era lumina oamenilor. Şi lumina luminează în întuneric şi întunericul n'a cuprins'o.

Ioan Evanghelistul

De ziua Invierii

Ştirile care ne ajung din ţară semnalează între multe lucruri triste şi un fapt îmbucurător: o considerabilă afluenţă în biserici, o nemai cunoscută participare la slujbele religioase. Dumineca şi sărbătorile, lăcaşurile sfinte sunt pline de credincioşi. Nu se mai întâlneşte apoi acea lume uşuratecă şi nepăsătoare în bisericile din marile oraşe, ci o mulţime îndurerată care se prosterne cu evlavie în faţa lui Dumnezeu, care a revenit la credinţă ca la o noţiune vie şi aducătoare de rod. Sufletul neamului nostru, isgonit din toate aşezările lui de veacuri, din vatra strămoşească, din oraşele ce le-a clădit, din întreprinderile ce le-a ridicat, din avuţia ce-a agonisit-o, din instituţiile ce şi le-a întocmit, se alipeşte cu atât mai multă nădejde de ultimul loc de refugiu ce i-a mai rămas, altarele strămoşeşti. Până într'o bună zi, când tiranii vor chibzui că şi acest „cuib de agitaţie contra regimului" trebue distrus, unde oamenii nu se adună pentru a vorbi de Stalin, de Revoluţia din Octombrie, de misiunea proletariatului, ci pentru a se destăinui şi a implora ajutorul lui Dumnezeu.

Să lăsăm gândurile noastre să pribegiască spre patrie, acolo unde fraţii şi surorile noastre trăiesc ca într'o vastă închisoare, închipuindu-ne pentru o clipă alături de ei, în Noaptea Invierii. Ce-am putea simţi noi înşine fiind în locul lor, ce imagini ne-ar năpădi conştiinţa, ce svâcniri lăuntrice ne-ar subjuga în acele momente? Fără îndoială că tot acest popor de mucenici se va întoarce spre amintirea blândă a sărbătorilor de care a avut parte altădată, înainte de a fi căzut pacostea rusească pe ţară. Invierea cuminte şi aşezată de odinioară, cu pâlcuri de credincioşi cari se îndreaptă în miez de noapte spre bisericuţa din deal, aşteptând apoi în semi-obscuritatea naosului să înceapă momentul solemn al slujbei, ca să-şi grăiască în şoaptă „Christos a Inviat", li se va părea tuturor a fi mai degrabă o născocire, o întâmplare amăgitoare, petrecută „pe tărâmul celălalt" din basmele româneşti. A existat aevea o asemenea viaţă? Ei, cei ce aveau altădată un nume, o situaţie, un rang social, o familie şi un rost în viaţă, să fie identici cu această masă sdrenţuroasă şi flămândă de robi? Aceiaşi oameni, aceleaşi fiinţe, să fi trăit acum cinci ani pe plaiurile româneşti? De când s'a tras peste istoria neamului românesc oblonul greu al ocupaţiei sovietice, atâta desnădejde s'a strâns în sufletul lor, atâtea lacrimi s'au vărsat, ş'atâtea suferinţe i-a încercat, încât vremurile de altădată trebue să li se pară despărţite de cele de acum prin abisul nefiinţei. Intre individ şi ordinea socială actuală s'a produs o bruscă separaţie. O altă lume, cu alte finalităţi şi concepte, a alungat imaginea celei vechi, încât el nu se mai poate regăsi în mediul în care a crescut şi s'a desvoltat. Individului nu-i rămâne altă alegere decât să se încadreze dimensiunilor monovalente ale universului marxist sau să moară. Milioane de fiinţe rătăcesc în neştire într'o viaţă care nu mai e a lor, adăstând zi şi noapte să se ivească de undeva semnul mântuirii.

Din ce complex de împrejurări se poate desprinde mesagiul mântuitor? Isbucnirea unui nou răsboiu, prăbuşirea internă a regimului comunist, sfârşitul ocupaţiei sovietice? Toate aceste eventualităţi nu sunt excluse în ordinea raţională şi politică, dar tot atât de posibil este ca nici una din ele să nu se întâmple. Şi atunci poporul român trebue să-şi caute salvarea în acceptarea răului, în destrămarea totală a sufletului său strămoşesc? Există o armă, un scut de esenţă superioară tuturor speculaţiilor omeneşti, capabilă să ţină piept şi oştilor iadului de s'ar porni în marş spre pământ. Din însăşi potirul suferinţii, băut până la capăt, până când

(continuarea în pag. 2)

Parabola Talantului

Puțini sunt acei dintre Români care vin din țară cu gândul de emigrare. Aceștia sunt cei care s'ar fi putut împăca foarte bine cu teroarea comunistă, dacă dictatura proletariatului nu ar aduce cu sine în mod inevitabil și o stare de mizerie generală. Ajunși aici ei se descurcă repede, găsind de lucru în perioada scurtă până când își îndeplinesc formele de emigrare și apoi pornesc peste mări unde își vor putea crea situația economică și existența confortabilă după care tânjesc. Cei mai mulți fug însă pentru a scăpa de arestare. Sunt atât de variate ocaziile de a atrage atenția diferitelor poliții secrete care lucrează pe teritoriul României: calitatea de „fost" membru al partidelor istorice, sau militar, sau membru al claselor exploatatoare, fără nici o altă activitate, atrage asupra sa atenția și crează stare de nesiguranță. In o și mai mare primejdie se găsesc acei care fac cu adevărat rezistență. Toți aceștia, dela simpli neadaptabili cari rezistă pasiv și până la acei care își manifestă activ dragostea de libertate, sunt naturi de luptători, cu caracter și mândrie morală, care îi împiedecă să practice o ținută de duplicitate și servilism. Fără această duplicitate și servilism, individul nu poate reuși să-și perpetueze existența în regimurile de democrație populară. Nesiguranța dă vieții o astfel de tensiune încât eroismul devine o condiție normală de existență. Toate lucrurile sunt primejdioase și primejdia devine aproape o banalitate cotidiană: este primejdios să fii „fost" și este primejdios să nu știi să aplauzi prompt sau să lipsești dela o manifestație. E primejdios să-ți exprimi îndoieli sau să afli o informație exactă. Schimbul de păreri între doi prieteni are un caracter conspirativ, ca și împărtășirea ultimului svon și toată lumea conspiră cu frenezie.

O concepție de ansamblu clară asupra luptei împotriva regimului, precum și a metodelor și mijloacelor cu care ea trebuie dusă, ca și a scopurilor imediate este însă total absentă. Deasemenea nici chiar asupra transformărilor operate de comunism nu există o orientare de ansamblu. Intr'adevăr scoaterea necomuniștilor din circuitul vieții sociale este atât de completă, încât cunoștințele acestora despre regim se reduc la o experiență personală limitată de mizerie materială și teroare.

Rezultatul propagandei la care sunt supuși Românii este convingerea că războiul este iminent. Nu își pot imagina că în apusul liber libertatea a încetat de a mai fi prețuită îndeajuns, pentruca oamenii să mai fie gata să moară pentru ea. Având atâtea dovezi de teama regimului față de acțiunile Românilor din străinătate, nu își pot imagina, că cel puțin din egoism, dacă nu din obligație morală lumea liberă ar putea să lase să se irosească acest capital de luptă neprețuit pe care îl reprezintă exilații anticomuniști. Svonul despre existența unei armate naționale este crezut peste tot și intenția multora din cei care trec granița este de a se pune la dispoziția acestei armate pentru a lua parte la lupta de eliberare, ce ar urma să înceapă în foarte scurtă vreme. Incidental, armata națională ar avea avantajul de a asigura existența pentru Români, frica de moarte fiind mult mai mică decât frica de necunoscutul luptei economice.

Trecerea graniței constituie o descărcare de tensiune, iar, confruntarea cu realitățile de aici un șoc. In locul unei organizații puternice, cu mijloace adequate, găsește un număr de Români nevoiași, care după compătimirea din primele zile arată o oarecare indiferență față de aureola de suferință cu care vine fiecare refugiat. Cea dintâi impresie a celor proaspăt sosiți este că în afară de primirea caldă în cămine pentru o anumită perioadă, nu se face nimic, sau aproape nimic pentru alinarea mizeriei refugiaților. Oameni care în țară n'ar fi primit niciodată pomană, au fost aduși în situația să se simtă profund insultați când s'a împărțit ceva și lor nu li s'a distribuit nimic. Cei care nu aveau alt scop decât să servească, nu mai au acum alt ideal decât să fie „ajutați". Toate discuțiile, toate preocupările și toate luptele se învârtesc în jurul posibilității de a pune mâna pe mijloacele de asistență, iar preocupările cu adevărat românești și naționale au devenit obiect de defăimare din partea militanților doctrinei „brațelor încrucișate".

Nefericitul „nostru" Comitet Național, care se compune în majoritate din adepții acestei doctrine, poate fi realmente satisfăcut de rezultatele activității sale de mai bine de un an de zile. Căci după câteva săptămâni sau luni de greutăți materiale și în atmosfera de preocupări meschine și lipsa de idealism pe care o găsește, noul venit începe să se gândească cu înfrigurare la emigrare și căpătuire. Astfel un capital intens de luptă se irosește prin incapacitatea conducătorilor emigrației de a găsi drumul până la sufletele celor veniți, pentru a-i încălzi, pentru a le trezi energiile și a da un sens românesc existenței lor. Cei care, de bine de rău, au pretenția de a purta răspunderea destinelor românești ar putea să-și amintească de osânda slugii care nu a chivernisit talantul încredințat.

De ziua Invierii

(urmare din pag. 1)

se simte licoarea morții, se vor ridica acele forțe isbăvitoare cari să împrăștie sumbra viziune de afară. Poporul român e chemat de destin să facă această experiență crucială, să cunoască acest drum abrupt, care începe prin paragina mormintelor și sfârșește în slava învierii.

Există un aspect patriarhal al Paștilor. Paștile copilăriei, al bucuriilor de familie, al cadrului feeric al naturii, al lumii adunate la biserică în straie de sărbătoare, al obiceiurilor noastre frumoase. Când însă suntem prea mult absorbiți de aceste exterioare duioase, poate să ne scape semnificația reală a Paștilor. Astăzi peisagiul uman al acestor sărbători s'a estompat în oceanul de suferință care a înghițit întregul popor, dar în aceeaș măsură se alungește în suflet și se luminează perspectiva lor spirituală. Frații noștri care se închină în fața lui Christos încununat de spini și aud apoi Troparul Invierii vor înțelege că momentele fundamentale din viața Mântuitorului — Calvarul și Invierea — reprezintă și legea supremă a existenței umane. Intre Christos care „și-a pus viața, ca iarăși să și-o ia" și neamul românesc chinuit de tirani s'a făurit o solidaritate pe axa nevăzută a lumii, un front invincibil, pecetluit de certitudinea învierii. Christos umilitul, Christos batjocoritul, Christos răstignitul și Christos biruitorul nu reprezintă numai o garanție supranaturală a mântuirii noastre, ci și o garanție istorică. Cine se reazimă pe Cuvântul Lui și își potrivește viața după Viața Lui, cine intră pe poarta, al cărei frontispiciu e iluminat de cuvintele: „Eu sunt calea, adevărul și viața", nu are a se teme de nicio oprelişte și de niciun chin. Căci biruința finală va fi întotdeauna de partea acelora cari au îmbrățișat cauza lui Christos pe pământ. Chiar morții din morminte se vor alia cu acei cari depun mărturie zilnică pentru faptul învierii.

Putea-vor așadar diriguitorii țărei să despoaie poporul român de toate avuțiile, să-l supună la cele mai teribile cazne, să-i înlănțuie existența cu cele mai neomenoase legi, să-i suprime dreptul la cultura proprie și să nu-l slăbească zi și noapte din reflectoarele propagandei lor urgisite; atâta vreme cât masa românească își va păstra neatinsă credința în Christos, va dispune de un plan inaccesibil atacurilor vrăjmașe.

Deși nu suntem în mijlocul fraților noștri, ca să participăm la prefacerile lăuntrice ce le suferă sub presiunea sovietică, totuși simțim de departe că sufletul neamului nostru se îndreaptă spre acest liman mântuitor.

Tendințe dictatoriale

(urmare din pag. 1)

Se constitue o asociație de asistență — ca să le luăm în ordine cronologică — Caromanul, o instituție ce privește îndeaproape condițiile de trai ale fiecărui Român pribeag. Nimic mai firesc decât ca reprezentanții acestei asociații să aibă contact strâns cu masa refugiaților, să se ridice din mijlocul lor și eventual să fie indicați de sufragiile acestora. Bieții valahi însă, n'au nici un cuvânt de spus nici la constituirea ei și nici la designarea diverșilor ei reprezentanți, ci trebuie să-i suporte așa cum au fost selectați de sus în jos, de cele mai multe ori dușmănoși oricărei acțiuni efective de ajutoare. Un alt caz. In Germania se proectează cu sprijinul tuturor Românilor, fără deosebire de culoare politică, înființarea unor comitete locale de asistența și reprezentare juridică. Dar când e vorba să se treacă la formula de realizare, Gen. Ion Gheorghe iese din rânduri și reclamă din capul locului președinția pe Germania, împietând asupra rezultatului alegerilor. Văzând că nu i se dă satisfacție, se retrage cu un grup de 10 amici și își alcătuiește un comitet personal, paralel cu comitetul ales pe căi democrate. Al treilea caz. Autoritățile judiciare franceze decid să se procedeze la alegeri la biserica ortodoxă română dela Paris, pentru a se pune capăt zarvei de acolo. Administratorul judiciar face toate pregătirile în acest sens: dă dispoziții să se întocmească listele electroale și să se înainteze candidaturile, pentruca în ultimul moment, în urma unei misterioase intervenții, venită zice-se, din partea comitetului național, alegerile să se amâne „sine die". Pentru ce, credeți? Pentrucă proporția de voturi era sdrobitoare în favoarea listei care nu agrea pe Dnii Răutu, Hiottu, etc. Și exemplele pot urma la infinit.

Aceste sistematice încălcări ale principiilor pentru care se dă bătălia între Est și Vest se întâmplă în cadrul emigrației românești pentrucă sunt încurajate chiar de acolo de unde ar trebui să pornească îndemnurile la respect ale ordinei democratice. Dacă însuși comitetul național s'a alcătuit după o formulă falacioasă, respingând primatul necesităților naționale și al forțelor reale angajate în lupta de eliberare a Țării, de ce să ne mirăm dacă bunul plac care-i stă la bază, dacă spiritul dictatorial ce și l-a însușit, se repetă în subordine cu efecte similare, oridecâteori acțiunile de interes local vin în conflict cu intențiile ascunse ale membrilor din comitet.

E legitim să ne întrebăm dacă aceste tendințe dictatoriale, emanate chiar din sânul comitetului, nu sunt cumva simptomele unei stări de spirit mai generale, a unei dorințe ce s'a înșurubat din nou în sufletele politicienilor români scăpați peste hotare, ca, a doua zi după victorie, să restaureze în România democrația moravurilor balcanice? Oare, se conspiră iară în aceste cercuri împotriva libertății de expresie a poporului român? După ce a trăit atâtea zile negre de prigoană și făcut atâtea sacrificii, din nou i se vor încovoia grumajii sub jugul dictaturilor camuflate? Membrii partidelor cari alcătuesc comitetul se găsesc la un moment de răscruce al evoluției lor: vor înclina definitiv steagul spre tipul democrației apusene, a cărei caracteristică principală este respectul voinței cetățenești, sau nutresc în sinea lor gândul hain să-și asigure și mâine beneficiile puterii după rețetele tradiționale?

Evident că aceasta nu depinde numai de ei, ci și de Rege pe care îl credem destul de înțelept ca să distingă între interesul Națiunii și interesul aventurii politice.

E X T E R N A

E dureros că chestiunea regală din Belgia a devenit obiectul unei consultări populare. Pentru interesele monarhiei orice altă soluție ar fi fost preferabilă. Insă, după cum a mărturisit șeful liberalilor belgieni, Albert Devèze, această „nenorocire națională" era inevitabilă, ultimul cuvânt aparținând voinței generale. Referendumul care trebuia să decidă dacă Leopold III continuă să fie regele „tuturor Belgienilor" — cum precizează Constituția — l-a declarat numai regele a 57,7% din Belgieni. Rezultatul e de două ori regretabil, pentrucă, sdruncinându-se prestigiul unei instituții de importanță capitală pentru stabilitatea unui stat, se dă implicit câștig de cauză comuniștilor, dușmanii ireductibili ai monarhiei.

Democrație balcanică

Alegerile din Grecia dela începutul lunei Martie au pus capăt monopolului celor două partide „istorice", Liberal și Populist, care s'au perindat aproape neîntrerupt la conducerea țării între cele două războaie. Intr'un stat care n'are încă două sute de ani de existență, epitetul „istoric", în accepția sa exactă, e puțin potrivit pentru un partid politic. Sensul termenului trebuie limitat însă la interpretarea sa balcanică, subliniind legitimitatea ingerințelor electorale pentru obținerea majorității parlamentare și a actelor de guvernare arbitrare la adăpostul cărora corupția cea mai crasă și îmbogățirea fabuloasă a bonzilor din partid se bucură de imunitate deplină.

Prezența observatorilor americani și grija de a nu compromite sprijinul economico-militar acordat de Aliați au fost motive eloquente, pentruca deastădată alegerile să se desfășoare în condiții normale. Cu toată concesia aceasta de tip apusean, Americanii au mai învățat destule lucruri noi despre democrația practicată în Balcani. Obișnuiți cu sistemul bipartit dela ei acasă, sau cu numărul restrâns de partide din Europa occidentală, nu mică le-a fost surpriza să vadă că la campania electorală din Grecia au participat peste cincizeci de grupuri și grupulețe politice. Diversitate programatică? Nici vorbă! Programele prezentate au fost tot așa de vagi și deficiente ca și în trecut, accentul punându-se pe reclama personală și promisiuni demagogice. Rezultatul a fost înfrângerea partidelor care n'au obținut împreună nici măcar jumătate din totalul mandatelor. Eșecul apare și mai categoric, dacă se ține seamă de faptul că cele două partide istorice constituiau până în ajunul alegerilor coaliția guvernamentală, și că alegătorul balcanic e în genere prudent și nu votează contra guvernului.

Victoria în alegeri au repurtat-o partidele de stânga, mai ales comuniștii camuflați în „Frontul Democratic" condus de profesorul Svolos. Cele 11% obținute de aceștia, cu toate amintirile ororilor comise în războiul civil și propaganda înverșunată dusă împotriva lor, înseamnă foarte mult. Voturile alegătorilor de stânga au asigurat și succesul Uniunii progresiste conduse de generalul Plastiras, care s'a clasat cu 17% din voturi în locul doi.

La constituirea cabinetului, noi surprize. Mai întâi lucrăturile dintre șefii de partide, la care — după afirmația presei străine și conform tradiției balcanice — regele a avut partea lui de glorie. Apoi după însărcinarea șefului liberalilor, Venizelos, cu formarea guvernului, 14 din deputații acestuia au desertat, fără scrupule ideologice, în lagărul generalului Plastiras, favoritul zilei. Astfel baza de guvernare a cabinetului s'a redus îngrijorător și se opiniază ținerea de noi alegeri, care să clarifice confusia situației prezente. In caz că guvernul demisionează, alegerile vor aduce un nou progres pentru blocul stângei, poporul grec preferând lozincele sociale ale comuniștilor, în lipsa unei ideologii care să-i poată antrena pe linia intereselor naționale. Americanii vor fi nevoiți să constate că numai cu stipendii economice și intervenție militară nu se poate combate eficace ideologia comunistă. Vor fi însă și complet edificați asupra posibilităților democrației „istorice" din Balcani.

Revenirea lui Ciang Kai Shek

In Ianuarie 1949, Ciang Kai Shek s'a retras dela conducerea Chinei naționaliste, cedând presiunii cercurilor politice americane care credeau că după plecarea generalisimului se va putea ajunge la o înțelegere între „reformatorii agrari" ai lui Mao Tse-tung și Kuomintang. Din exilul depe Formosa, Ciang a continuat să dicteze atitudinea guvernului naționalist și să dirijeze mișcările armatelor în retragere, încât revenirea sa oficială regularizează numai o situație de fapt.

Revenirea lui Ciang Kai Shek se întâmplă într'un moment când rezistența naționalistă indică un reviriment apreciabil. Aviația naționalistă s'a dovedit în stare să desorganizeze viața marilor orașe prin bombardamentele executate asupra porturilor Canton și Shanghai și să paralizeze comunicațiile feroviare în China de Sud. Toate încercările întreprinse de trupele comuniste pentru ocuparea insulei Hainan au eșuat, în timp ce două operații de debarcare pe continent ale unităților naționaliste au fost executate cu ușurință. Observatorii străini raportează pe de altă parte că disciplina și civismul administrației naționaliste s'au ameliorat în aceiași măsură ca și spiritul combativ al armatei.

Conjunctura aceasta favorabilă va dura câtă vreme Comuniștii nu vor dispune de o aviație și marină de forță egală celei naționaliste. Fără sprijin militar direct din partea Americanilor, Ciang Kai Shek nu va putea trece însă la recucerirea Chinei continentale, așa cum a promis-o în discursul de preluare a funcțiunii de șef de stat. Prezența lui în fruntea Chinei naționaliste trebuie apreciată însă dincolo de considerente militare și politice obiective. Marea forță de fascinație exercitată de comunism asupra masselor chineze se explică mai ales prin faptul că pentru prima dată în istoria sa poporul chinez e smuls din apatia milenară de o mistică care-i insuflă pasiunea de a lupta pentru o cauză. Ciang Kai Shek, cu toate criticile ce i-se aduc, e singura personalitate în China care poate insufla poporului Chinez aceiași ardoare în lupta pentru cauza naționalistă.

Revista Presei

„Fortune", *numărul din Martie, publică sub semnătura domnului Henry Luce — proprietarul marilor periodice „Time", „Life" și „Fortune" — un articol de fond în care autorul își exprimă convingerea că războiul rece e depășit și că prin urmare metodele aplicate de America până acum în combaterea comunismului vor trebui radical revizuite: „... Pe scurt, noi credem că războiul rece trebuie sfârșit. Dacă dorim să fim realiști și constructivi, atunci e nevoie să revizuim concepția de luptă împotriva comunismului sovietic. Prima linie de atac opusă comunismului e politico-militară; activitatea noastră economică cu rari excepții e numai linia a doua, linia de rezervă. Prea ne-am bizuit până acum pe cea din urmă. Comunismul sovietic nu-l putem combate, decât acceptând fără rezerve alternativa războiului propriu zis sau a renunțării la orice fel de războiu; e o iluzie deșartă să ne închipuim că pericolul bolșevismului poate fi conjurat cu coșuri cu alimente".*

•

„The Tablet" *din 25 Martie comentând declarațiile recente ale generalului francez Billotte asupra deficiențelor apărării atlantice afirmă că opiniile sale sunt cu atât mai demne de relevat, cu cât multe fapte indică o accelerare a pregătirilor de războiu sovietice. „Nimeni nu știe când conducătorii polit-biroului vor da semnalul declanșării revoluției mondiale. Dar în ultimii doi ani, multe semne au arătat că programul a fost accelerat, iar șefii comuniști din țările satelite au primit ordinul să grăbească sovietizarea — chiar cu riscul de a merge prea repede — colectivizând țăranii a doua zi după ce li s'a promis pământ, atacând biserica înainte de a fi fost timp să fie educată o nouă generație ateistă și reducând la minimum schimburile comerciale cu Vestul. Toate aceste preparative pot să nu fie decât preludiul unui atac contra lui Tito în anul în curs, dar e și posibil să fie în joc ambiții mult mai mari".*

•

„Spectator" *din 31 Martie recomandă urgentarea rezolvării problemei germane — orice înțelegere în privința aceasta între Ruși și Aliați fiind exclusă în momentul de față — și că ar trebui să se uite unele rezerve îndreptățite, pentru a nu se pierde din vedere obiective mult mai importante. „Prevenirea domnului Bevin că nu trebuie să uităm caracterul germanilor, revelat în prusianismul folosit de Kaiser și Hitler în cele două războaie mondiale, e justă. Naționalismul german a primit o lovitură grea, dar el persistă încă latent în mentalitatea unei fracțiuni considerabile a poporului german. Europa înfruntă însă pericolul iminent rusesc și problema rusească nu poate fi rezolvată înainte de a fi dat o soluție satisfăcătoare problemei germane".*

•

„Newsweek" *din 27 Martie explică disputele pasionate deslănțuite în America de campania senatorului McCarthy în primul rând ca efectul desamăgirilor produse de cel de al doilea războiu mondial, din care au ieșit învingători numai Rușii. „Americanii sunt în căutarea unei conduceri capabile să smulgă inițiativa în războiul rece și umblă să descopere țapi ispășitori printre conducătorii care i-au indus în falsa credință că Rușii vor rămâne prieteni și după terminarea războiului".*

•

„Paroles Françaises" *din 29 Martie publică un lung reportaj asupra stărilor din România, insistând asupra stării de suspiciune generală, de care nu e scutită nici măcar armata. In același timp sunt descrise cu remarcabilă acuratețe dificultățile insurmontabile ale unei încercări de evadare din iadul comunist din România.*

•

„Die Wochenzeitung", *săptămânalul elvețian din 30 Martie, analizând motivele politicei demontărilor radicale, practicată de Anglia în Germania, conchide că singurii care câștigă de pe urma acestei situații tragice sunt Rușii. „Se pare că cei care poartă răspunderea demontajelor nu s'au lămurit încă, cât de mult servesc Cremlinului distrugerile ordonate de ei".*

Din presa românească în străinătate

„Nation Roumaine", *1 Martie 1950, în reportajul privitor la soarta proprietarilor agricoli din România afirmă că guvernele ce s'au perindat în perioada Sept. 1944 Martie 1945 n u a r f i f o s t dominate de uneltele Moscovei. Ceeace înseamnă că aceste guverne — recte Sănătescu, Rădescu — au fost guverne autonome, independente, reprezentante ale voinței naționale. Dacă admitem acest punct de vedere, cum se explică o serie întreagă de acte dușmănoase națiunei ce s'au petrecut în această perioadă și cine răspunde de ele? Oare, jafurile și crimele de care vorbește autorul articolului că le-a săvârșit armata sovietică în locuințele și fermele proprietarilor agricoli, s'au făcut cu știrea și aprobarea acestor guverne? Dar restul de crime și nelegiuiri?*

„La Nation Roumaine", 15 Martie 1950, zugrăvește în editorial un sumbru tablou ideologic al Occidentului. Oamenilor din apus le lipsește formula spirituală de acțiune contra comunismului, care — în opoziție cu ei — se înfățișează masiv, statornic în agitații și plin de încredere în victoria finală. Cauza acestei atitudini șovăitoare „La Nation Roumaine" o descoperă în pierderea conținutului lăuntric al vieții: „... Les hommes de l'Occident, quoique vivant dans la liberté extérieure, ont perdu leur liberté intérieure, la seule liberté réelle".

„Făclia", *15 Martie 1950, oferă cititorilor un articol extrem de prețios pentru orientarea emigrației românești. Articolul întitulat „Unitate", pleacă dela realitățile din țară, unde întreaga massă românească s'a contopit în unul și acelaș front al rezistenței naționale, peste deosebirile de grup sau partide politice, și pledează pentru strângerea rândurilor între toți Românii pribegi. Autorul nu se mulțumește cu o vagă evocare a dorinței de unire, ci stabilește și premizele reale ale unei atari înfăptuiri: „Echipa aleasă (n. red. Comitetul Național) are omisiuni. Ea reprezintă doar aripa conservatoare, nu și pe aceea ce se desemnează la orizont. Și omisiunea aceasta, atât de frapantă prin injustiția ei, se face într'un moment când țara noastră, emigrația noastră, lumea întreagă, este în plin reformism social. S'a pus greutate totală pe o lume ce descrește și a fost eliminată din calcul, lumea ce se arată tot mai viguroasă".*

„Țara", *din Februarie 1950, cuprinde o frumoasă adresare Românilor din America, acești frați uitați ai noștri, pe care i-am descoperit, abia după ce a căzut prăpădul peste țară. In îndemânarea și zelul ce l-au arătat Românii plecați peste ocean, creindu-și rosturi statornice în mijlocul marelui popor american, precum și în dârzenia cu care și-au apărat limba, credința și tradițiile strămoșești, autorul articolului recunoaște plămada sănătoasă a neamului nostru de plugari. Românii pribegi trebuie să ia exemplu dela acești pioneri ai sufletului românesc, încredințându-se mai puțin diverselor comitete de asistență, și mai mult spiritului de inițiativă al fiecăruia.*

„Unirea", *revista cu caracter național-bisericesc a românilor uniți din America, numărul depe Februarie face cunoscut că dintre toate țările supuse sclaviei sovietice România deține recordul prigoanei contra clerului catolic. „Intâietate dureroasă" consacrată și de „Anuarul Pontifical al Vaticanului": Numărul Arhiepiscopilor sau Vicarilor generali prigoniți, pe țări, se repartizează astfel: România 14, Rusia 7, Lituania 6, Polonia 3, Iugoslavia 2, Letonia 2, Estonia 1, Ungaria 1".*

„Era Nouă", *numărul din 24 Februarie 1950, reproduce pe larg și cu vădită plăcere interview-ul fostului rege Carol dat unui ziar francez de seară. In altă parte se lansează în înjurături copioase la adresa foștilor legionari și a altor grupe de români. Și asta se chiamă rezistență ... In 1947, scriau pentru Ana Pauker; acum, scriu ... tot pentru ea.*

„Chemarea" *din 20 Martie adăpostește la „Tribuna liberă" o contribuție a unui oarecare Aron Popa din Linz, care se botează singur „Bolovan".*

Ne vom abține de a ne ocupa cu inepțiile acestui „Bolovan", care își intitulează atât de prezumțios chinuita sa compunere: „Noi și minoritatea germană." Noi? Adică cine? In numele cui vrea Bolovan „sa lămurească odată problema aceasta atât de mult ocolită, și să frâneze posibilitățile unora de a o specula, cu promisiuni și angajamente de viitor?" Desigur, în numele bunilor săi amici Lăzărescu și Gabrovski, care pe vremea când se găseau la conducerea faimosului „comitet" din Goethestraße (Linz), împreună cu și mai faimosul Lt. Gheorghiu, ajuns astăzi — în urma bunelor servicii aduse — director de cabinet la Gheorghiu-Dej, făceau propagandă printre refugiați să se întoarcă în România comunistă, erau secretarii și informatorii diverselor comisii de repatriere, organizau și chiar însoțiau transporturi de repatriere, dintre care unele n'au mai ajuns niciodată în țară.

In urma căror sugestii sinistre oare, încearcă Bolovanii de la Linz „să frâneze", după cum o mărturisesc ei înșăși, posibilitatea lărgirei bazei de luptă, pentru eliberarea României? Nu se identifică în finalitatea ei această acțiune de „frânare", cu presiunile disperate pe care guvernul dela București le face asupra concetățenilor noștri germani spre a-i determina să revină în țară, ca astfel numărul Românilor anticomuniști din Apus să scadă apreciabil?

Ne mirăm că buna credință a „Chemării" — care deobiceiu e destul de bine informată — a putut să fie surprinsă de o intrigă atât de dăunătoare pentru lupta de eliberare a țării noastre.

Politica lingăilor trebue lăsată pe seama lingăilor, pe flamura noastră trebuesc scrise pur și simplu voințele noastre.
Mihail Eminescu

Inmormântarea Profesorului Ion Sân-Giorgiu

In dimineața zilei de 29 Martie au fost înmormântate în parcela rezervată eroilor din cimitirul orășelului Uedém — în colțul de Nord-Vest al Rhenaniei — rămășițele pământești ale cărturarului, scriitorului și neobositului luptător, Profesor universitar, Ion Sân-Giorgiu.

Activitatea sa științifică și culturală este imensă. Incă depe băncile școlii începe că colaboreze la revistele lui N. Jorga. Din 1912 până în 1914 a fost, la Leipzig, elevul lui Albert Köster și Eduard Sievers. Intors în țară a luptat pentru desrobirea Ardealului, la Oituz și Mărășești, ca Sublocotenent de Artilerie. După războiu a continuat studiile de filosofie și germanistică la Basel. Conferențiar și apoi profesor la Universitatea din București pentru Literatura germană, activitatea lui devine multilaterală. S'a distins ca peot, dramaturg, critic literar, istoric literar, jurnalist și debateur politic.

A publicat „Freamăt" (versuri) în 1915; „Ruguri" (versuri) 1918; „Rodul sufletului" (versuri) 1923; „Arcul lui Cupidon" (versuri) 1923. Ion Sân-Giorgiu este autorul unei antologii a liricei lui Goethe. A tradus din Gerhard Hauptmann, Ștefan George, Rainer Maria Rilke, Richard Dehmel, Hanns Johst. In domeniul teatrului: „Marca" piesă într'un act, jucată prima oară pe scena Teatrului Național din București în 1924 și apoi, în 1927, la Praga în cehă: „Femeia cu două suflete", dramă în 3 acte; „Banchetul", comedie într'un act; „Eva", piesă în 3 acte (1928); „Omul zilei", comedie de moravuri în 3 acte (1930); „Apostolul", comedie în 3 acte (1932); „Duduca Sevastița", comedie de caracter în 3 acte (1935). „Omul zilei" e jucat, în 1933, la Zagreb și apoi în toată Dalmația.

Inscrisă în programul teatrelor de stat din Berlin și Munchen, „Duduca Sevastița" e jucată la Hamburg (11 Sept. 1937) la Staatliches Schauspielhaus, la Weimar (27 Oct.) și la München (28 Oct. 1937).

Wilhem v. Schraso a spus atunci, în „Berliner Morgenpost", că „Duduca Sevastița" amintește de Gogol și de Gerhard Hauptmann în conturarea figurilor, iar în „Völkischer Beobachter" piesa a fost socotită ca „punctul culminant al stagiunei din Hamburg". La München, reprezentarea piesei a luat proporții sărbătorești; a participat întregul guvern, în frunte cu primul ministru Ludwig Siebert.

Opera de căpetenie a lui Ion SânGiorgiu este însă „Ghoethe", monografie în 3 volume. Primul volum a apărut în 1938 în Editura „Fundațiilor Regale". Acum lucra la al treilea volum, din care mai avea de lucrat numai ultimele 2 capitole.

A lăsat în manuscris o piesă, scrisă în germană și română, „Die moderne Penelope".

Ion Sân-Giorgiu a conferențiat la Berlin, Leipzig și München, în primăvara anului 1935. In acelaș an a fost invitat la Oslo și Varșovia. Membru corespondent și membru în Comitetul de conducere al Academiei din München, membru fondator al „Academiei pentru drepturile Omului" din Berlin, membru al Uniunei autorilor dramatici germani și membru al celor trei asociații de scriitori și autori din România, Ion Sân-Giorgiu a desfășurat o bogată activitate de specialitate, colaborând la multe reviste, din țară și din străinătate. A publicat astfel: „Lirica germaână contemporană", „Lucrări asupra lui G. Hauptmann", „Schiller, ca teoretician al dramei", diferite lucrări asupra expresionismului german și asupra poeziei contemporane germane.

In ultima lui călătorie la Paris, în iarna 1949-1950, a luat contact cu germanistul Vermeiul, care-l invitase să țină o serie de conferințe la Sorbonna, în luna Mai. Din inițiativa lui Vermeuil îi sunt traduse și piesele: „Duduca Sevastița" și „Noua Penelopă"

O moarte timpurie l-a smuls pe neașteptate din mijlocul unei activități febrile, lăsând încă neterminate numeroase alte opere: studii, piese de teatru și volume de versuri. Numeroși prieteni germani, percum și delegați ai Românilor din Franța, Austria și din cele trei zone ale Germaniei au ținut să aducă salutul lor îndurerat marelui dispărut. „Vestitorul", din al cărui comitet de redacție Prof. Ion Sân-Giorgiu făcea parte, a fost reprezentat printr'un trimis special.

Slujba înmormântării a fost oficiată de către Sf. Sa. Preotul Stavrofor-Econom Vasilovschi. Consiliul comunal al Uedem-ului a fost reprezentat prin consilierul Mühlhof.

In numele amicilor germani din Uedem a vorbit în limba germană Ing. Bernd Heinemann, care a scos în evidență personalitatea de cărturar și luptător politic a Prof. Ion Sân-Giorgiu.

După înmormântare, participanții au asistat la o slujbă religioasă în memoria defunctului, oficiată în biserica catolică de către parohul din Uedem, C. S. Pretoul Quindas.

Vestea morții Prof. Ion Sân-Giorgiu a produs o profundă impresie în lumea românească. Căci după cum a remarcat Dl. Prof. Univ. Ion Protopopescu, azi, când rândurile ni se răresc cu miile în țară și cu alții aici, în exil, trecerea întru cele veșnice a lui Sân-Giorgiu ne este nespus de dureroasă.

Profesorul Ion Sân-Giorgiu

„Mach't nicht so viel Federlesen!
Setzt auf meinen Leichenstein:
Dieser ist ein Mensch gewesen
Und das heißt ein Kämpfer sein."
Goethe

Intr'un orășel din vestul Germaniei s'a stins pe neașteptate la 25 Martie profesorul universitar Ion Sân-Giorgiu.

Născut în Botoșani la 20 Noembrie 1892, Ion Sân-Giorgiu s'a dovedit un fiu vrednic al județului și orașului care a dăruit culturii românești figuri de strălucirea lui Mihail Eminescu și Nicolaie Iorga. A făcut studii temeinice la universitățile germane și elvețiene, luându-și în 1919 doctoratul în litere și filosofie la universitatea din Leipzig. Intors în țară a început să desfășoare o multiplă activitate publicistică, afirmându-se ca neobosit traducător a numeroase opere din literatura germană, autor dramatic, critic literar, colaborator la mai toate revistele importante din țară și talentat jurnalist. O însemnată contribuție a adus pe planul apropierii culturale româno-germane, atât prin prelegerile ținute neîntrerupt timp de douăzeci de ani la universitatea din București cât și prin lucrările speciale publicate în ambele limbi, din care monografia lui Goethe rămâne opera sa principală.

Ion Sân-Giorgiu era un temperament prea dinamic și un suflet prea înclinat să trăiască cotidianul în toată plenitudinea, pentru a se închide în turnul de fildeș al preocupărilor literare. Viața politică a exercitat o atracție irezistibilă asupra lui și n'a ezitat să se avânte în vâltoarea ei, cu entuziasmul luptătorului înăscut și fără speculațiile mărunte ale politicianului de profesie. Era de așteptat atunci ca experiențele făcute să nu fie întotdeauna fericite; partea lui de răspundere însă și-a asumat-o mereu cu cavalerism, neîntârzâind s'acorde reparație, dacă vreodată împrejurările și pasiunile trecătoare l-au împins dincolo de marginile bunei sale credințe.

Un eveniment de răscruce în viața sa a fost condamnarea la șase ani închisoare sub regimul Antonescu. Impărtășind la Aiud suferințele sutelor de legionari aruncați în temniță pentru credința lor a înțeles că lupta pentru causa naționalistă în România însemna mai mult decât o atitudine. Neîncrederea s'a topit repede și apropierea s'a cimentat în afecțiune și stimă reciprocă. Când a părăsit după un an închisoarea, Ion Sân-Giorgiu își fixase definitiv calea pe care va merge până la moarte.

Capitularea l-a surprins în țară. A fost martor la prăpădul acela apocaliptic și la disperarea unui neam livrat de ușurința politicienilor bunului plac al năvălitorilor. A hotărât imediat să străbată linia frontului și să se alăture de aceia care-și propuseră să organizeze mai departe peste hotare rezistența împotriva bolșevicilor, fără să țină socoteală de riscurile pe care prezența în guvernul național dela Viena le putea implica după sfârșitul inevitabil al războiului.

Din toamna lui 1945 locuia într'un sat din Renania. Au fost ani de grea existență, pentrucă Sân-Giorgiu era un bun patriot și nu se gândise niciodată să-și acumuleze rezerve la băncile din străinătate. Mizeria materială nu i-a alterat deloc optimismul contagios și nici fecunditatea intelectuală. A scris între timp câteva piese de teatru și-a adăogat la prima monografie a lui Goethe trei volume noi. Dar preocuparea lui primară era pregătirea pentru ziua eliberării. Pentru cei care îl vizitau — și erau numeroși aceștia — avea întotdeauna un cuvânt cald de îmbărbătare, căruia vârsta și prestigiul personal îi dădeau multă greutate. Un tribut deosebit de recunoștință îi datorează și revista noastră. Când s'a decis apariția „Vestitorului", l-am rugat să ne ajute cu sfatul. A fost tare bucurat de inițiativa luată și ne-a trimis regulat articole.

Omul acesta era de o sensibilitate sufletească rară și-și făcea probleme de conștiință din acte pe care alții le glorificau. Cu tot aportul adus culturii românești, cu toată lupta naționalistă dusă în țară înainte de războiu și cu toată activitatea exemplară din exil dela 1944 încoace, era totuși obsedat de ideia că umbra anumitor atitudini din trecut s'ar răsfrânge asupra ținutei din prezent. Se gândea mai ales la rolul pe care l-a jucat în 1930 în acțiunea readucerii lui Carol II în țară, deși, ca toți cei bine intenționați din această afacere nenorocită, a simțit curând ingratitudinea tiranului. Acum câteva luni, aflându-se la Paris într'un cerc de prieteni, a revenit asupra chestiunii conflictelor lui de conștiință și văzând o biblie pe masă a propus foarte serios să caute deslegarea în cartea sfântă. A fost adânc impresionat când, deschizând-o la întâmplare, a citit titlul: „Convertirea lui Paul". In cazul lui, Saul devenise de mult Paul.

S'a reîntors în Germania cu conștiința limpezită și însuflețit de nou elan de luptă. Obținuse colaborarea la câteva publicații străine și se pregătea de muncă intensă pentru prezentarea causei românești opiniei publice europene. Și-a schimbat și locuința din sat cu una mai îmbietoare la lucru în orașelul Uedem. Cuiva, care-i ura noroc în noul cămin i-a răspuns cu blândețe: „Dragul meu, cine vrea să-și facă o casă nouă, trebuie să înceapă cu mormântul". La cinci zile după această stranie presimțire a morții, inima lui mare, care bătuse cu atâta pasiune și generozitate cincizeci și șapte de ani, s'a frânt brusc sub povara oboselilor unei vieți de sbucium.



Ion Sân-Giorgiu

Zece Români măcelăriți la frontiera greacă. In ziua de 22 Ianuarie au fost scoși din Lagărul Zreanin 28 Români și duși la Herghela Gnotina „11 Oktobar" Stopanstvo Bitoljsko.

După 6 zile, 8 din ei au reușit să fugă, de soarta lor neștiindu-se până acum nimic. In dimineața zilei de 31 Ianuarie 1950, alți 12 Români din cei rămași au fost duși, sub escortă, spre forntieră greacă. In apropiere de frontieră, milițienii sârbi au deschis pe neașteptate focul, ucicând zece dintre ei. Au fost astfel măcelăriți: Inginerul Narcis Economu, împreună cu soția și cei 2 copii ai săi, Igor Dobrovici, Doru Ivaniuc, Dr. Emil Rațiu, Doctorand Tudor Grigorescu, Constantin Ploscă și Emil Neumann. Singurii care au reușit să scape prin fugă, Pavel Țârlea și Ion Ciucurescu s'au despărțit a doua zi, urmând să treacă separat în Grecia. Despre Ciucurescu nu se mai știe nimic. Singur Pavel Țârlea a ajuns în Grecia, unde a descris această zguduitoare dramă.

Condamnat la moarte. — Tribunalul Militar din Constanța a condamnat la moarte prin împușcare pe Alexandru Gh. Dumitru, țăran fruntaș din Comuna Orez, Județul Ialomița. Relatând dezbaterile acestui nou proces al rezistenței românești, ziarul „Scânteia" (Nr. 1707 din 12 Aprilie 1950) scrie:

„Actul de acuzare a arătat că Alexandru Gh. Dumitru a inițiat și organizat mișcarea legionară în comună, el fiind șef de cuib ...

„In timpul secetei, Alexandru Gh. Dumitru a dus acțiuni de subminare a măsurilor luate de Partid și de Guvern ..."

„In ziua de 14 Decembrie 1949 — în ura sa fără margini față de regimul de democrație populară și față de cei ce muncesc — chiaburul Alexandru Gh. Dumitru a ucis cu lovituri de bâtă pe muncitorul Ion P. Voinea, Președintele Comitetului Provizoriu al comunei Orez-Ialomița ..."

„Acuzatul a mărturisit cu lux de amănunte mârșava sa crimă și nesfârșitul șir al nelegiuirilor comise în dauna țărănimei muncitoare".

In ziua de 24 Aprilie 1950, Alexandru Gh. Dumitru a căzut ciuruit de gloanțele miliției, murind astfel eroic pentru libertatea Neamului.

Printre cei condamnaț recent de Tribunalul militar din București se află și Profesorul universitar, emerit jurist, Nicolaie Tanoviceanu (15 ani muncă silnică). Fiul celebrului penalist, Nicolaie Tanoviceanu s'a distins în mod deosebit în campania împotriva bolșevicilor. Impreună cu Căpitanul Ștefan Tebeică, Locotenentul de Cavalerie Nicolaie Tanoviceanu, în fruntea escadronului 44 Pionieri din Div. 8-a Cav., s'a acoperit de glorie la forțarea Nistrului, în punctul Liasewtzi—Colhozul Vily, fiind primul ofițer din această divizie care a fost decorat cu ordinul „Mihai Viteazul".

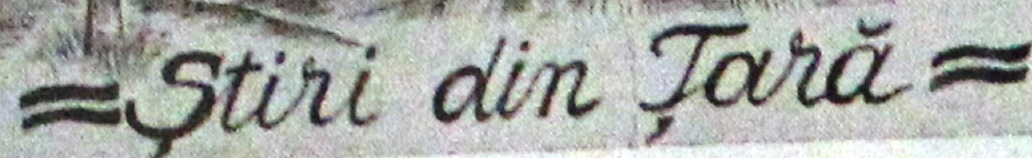


Alexandru Gh. Dumitru
agricultor din Comuna Orez (Ialomița), asasinat de „justiția populară"

Inginer Narcis Economu
Doamna Ing. Economu
Liliana Economu
Alexandru Economu
Igor Dobrovici
Doru Ivaniuc
Dr. Emil Rațiu
Drd. Tudor Grigorescu
Constantin Ploscă
Emil Neumann
toți zece impușcați de grănicierii sârbi pe frontiera greco-jugoslavă, la 31 Ianuarie 1950

Avocat
Constantin Anton
mort în arestul miliției din Iași

Noui arestări de țărani au fost operate în cursul lunei Aprilie în județul Romanați, unde se pare că rezistența împotriva regimului a luat forme atât de grave, încât batalioanele de intervenție ale „Securității" din Oltenia au fost considerabil întărite. Aceste batalioane sunt neîntrerupt deplasate dela un capăt la celalalt al județului.



Sindicatele în democraţia populară. Intr'un articol publicat în revista „Lupta de clasă" Nr. 2 pe anul 1950, Vasile Luca desvăluie că: „Sunt încă elemente conducătoare din sindicate, cu concepţii greşite, anarho-sindicaliste, care duc o politică de desconsiderare a intereselor statului nou".

Care sunt aceste interese aflăm din acelaş articol: „Sindicatele nu pot să apere interesele înguste, individualiste ale acelor elemente care ar vrea să obţină dela Stat, dela întreprindere, cât mai mult".

„Sindicatele trebuie să se intereseze de situaţia muncitorilor în sensul luptei pentru îndeplinirea planului".

„Există la unii conducători de sindicate tendinţa de a renunţa la îndrumarea ideologică a Partidului", iar organizaţiile de partid „pentru introducerea liniei Partidului în sindicate, dau ordine".

Rusificare: *Pentru muncitorii dela canalul Dunărea-Marea Neagră s'au înfiinţat cursuri de limba rusă. Un local special a fost amenajat la Constanţa pentru 450 inşi.*

Ce se scrie în RPR. despre legionari: Cu prilejul zilei de 6 Martie, Tudor Olaru, unul din redactorii principali ai ziarului Scânteia a publicat în ziarul Scânteia Nr. 1674 din 3 Martie 1950 un articol cu titlul: „Momente din lupta pentru zădărnicirea complotului imperialist împotriva României".

In coloana 6-a găsim următoarea afirmaţie care se referă la diplomaţii americani acreditaţi la Bucureşti:

„Ei organizau în zona americană din Germania paraşutarea legionarilor instruiţi anume pentru activitate teroristă".

Se confirmă aşa dar şi pe această cale, informaţiile primite la redacţia Vestitorului direct. Regimul are o teamă deosebită că activitatea legionarilor din ţară, care constitue şi aşa o primejdie pentru regim, ar putea fi sprijinită de Americani.

Nu ştim din ce sursă şi-a procurat regimul dela Bucureşti ştirea de mai sus, dar în ce lumină apare acţiunea unor Români din străinătate care vor să împiedice o conlucrare atât de temută de comunism?

Ţărănimea rezistă: *Cu toate eforturile regimului de a „convinge" pe ţărani să alcătuiască întovărăşiri pentru a-şi lucra pământul în comun, nu s'a reuşit să se constituie decât 2.386 întovărăşiri cu un număr total de membri de 116.175, dintr'o populaţie agricolă de cca 2.400.000 capi de familie.*

Starea uneltelor. La atelierele noi C. F. R. Timişoara, muncitorii au cerut să se facă o revizie a sculelor şi să fie îndepărtate cele uzate, iar cele defecte reparate.

Cererea muncitorilor este „în studiu".

Caz neprevăzut în Planul de stat. Intr'un ziar din Timişoara a apărut la mica publicitate următorul anunţ: „Cumpăr scutece în bună stare", după care urmează adresa.

Naşterea având loc probabil după stabilirea planului de stat (ziarul este din luna Martie 1950) noul născut n'a fost prevăzut în distribuirea celor cca 100.000.000 m. ţesături.

Cum lucrează industria socialistă: Atelierele C. F. R. Griviţa Roşie se bucură de o stimă deosebită din partea regimului, datorită grevei din 1933. De curând au primit o scrisoare de elogii dela muncitorii uzinelor de reparaţii de vagoane din Moscova. Tot acest atelier este acela care şi-a terminat programul de lucru pe întregul an 1949 la data de 20 Oct. 1949.

Răsfoindu-se rapoartele organelor de control se constată în mod constant proasta calitate a lucrului efectuat: bandajele nu se strunjesc reglementar, ţevile nu sunt bine curăţate de piatră.

După un lucru de asemenea calitate rezultatele au fost: în luna Iulie 14 locomotive readuse în atelier pentru reparaţii înainte de expirarea termenului de garanţie, în luna August 11, iar în lunile următoare aproape acelaş număr.

Critica socialistă: *La Gospodăria Agricolă de Stat din Turceni, jud. Gorj au fost criticaţi în adunări şi în gazeta de perete tovarăşii „care aveau tendinţa adânc greşită de a consuma pentru uzul propriu o mare parte din ceeace se producea în Gospodărie".*

Tov. Trăistaru Marin, secretarul celulei comuniste din Gospodărie, din al cărui raport am extras cele de mai sus, e mulţumit pentrucă în urma criticii, adică micşorându-se cantitatea de produse consumate de muncitorii angajaţi în Gospodărie, aceasta a realizat un câştig frumos.

Viaţa în colhozuri. Pentru a asigura funcţionarea colhozurilor, în fiecare Gospodărie Agricolă Colectivă au fost repartizaţi un număr de agitatori. In fiecare brigadă de producţie, adică la fiecare grup de ţărani care îndeplinesc o anumită categorie de munci în colhoz, trebuie să existe câte un agitator.

Iată care sunt sarcinile agitatorilor: să îndemne pe membrii gospodăriei să muncească cu suflet şi râvnă; să organizeze în timpul prânzului pe câmp, sau seara după lucru, discuţii asupra modului cum muncesc membrii brigăzilor; să urmărească felul cum sunt îndeplinite normele; să organizeze citirea în colectiv a ziarelor „Scânteia" şi „Scânteia Satelor". S'a schimbat numele vătafilor în acela de agitatori de partid şi s'a înmulţit numărul, dar încolo?

Statistici: *Popa Radu, membru în comitetul judeţean de partid al jud. Someş arată cum se fabrică cifrele pe care apoi propaganda oficială le trâmbiţează drept succese: „Când au fost puse în situaţia de a raporta mersul pregătirilor, unele Comitete provizorii de plasă, bunăoară cele din Cicea şi Beclean, au dat cifre nereale".*

Neregulile şi deficienţele în restaurantele de stat. In urma numeroaselor plângeri ale consumatorilor comerţului interior a decis să facă un control la restaurantele de stat, cu care prilej s'a constatat: lipsa de etichetare la bufet, neafişarea listei de preţuri, neeliberarea notei de plată, desordine în scripte, atitudine neuviincioasă faţă de consumatori, înşelăciune la cântar, falsificare a vinului, lipsuri nejustificate de mărfuri din magazie, etc.

Propaganda urei. *Ca şi în celelalte regimuri sovietice, în Bucureşti nu se neglijează nici-o armă propagandistică. Cântecele, dansurile şi recitările au rolul de „a înfiera ura împotriva imperialiştilor" iar pentru a folosi această posibilitate s'au organizat 2200 coruri şi 2250 echipe de dansuri. Activitatea aceasta este supravegheată cu multă grijă şi de curând oficiosul regimului le-a dat un avertisment că activitatea artistică tinde să alunece pe linia apolitismului, neglijând programul manifestărilor lor în direcţia de sarcinile politice practice.*

Disciplina. Doctrina comunistă este ca lupta împotriva legilor burgheze şi nesocotirea lor în interesul luptei revoluţionare este o datorie patriotică, „o condiţie a eliberării celor ce muncesc de sub jugul exploatatorilor". După ce se instaurează regimul comunist urmează se se facă „lichidarea tradiţiei moştenite dela capitalism a nesocotirii legilor".

Dintr'un editorial al Scânteii extragem câteva cazuri de călcare a disciplinei:

„Sunt de neîngăduit abateri dela linia partidului şi de călcare a legilor ca încercările unor organe de stat de lichidare a micilor meşteşugari".

„In numeroase întreprinderi nu se respectă planul de sortimente de produse".

„Unii tovarăşi amână aplicarea unei decizii a vreunui organ de stat până vor primi dispoziţii dela Partid."

„O tendinţă dăunătoare este aceea a unor instituţii de stat, şi a unor organe de partid şi de stat care cer să li se acorde scutiri dela aplicarea diferitelor legi sau dispoziţii".

„Se vădeşte mentalitatea de a aplica numai acea parte a legilor pe care o socotesc „convenabilă", căutând să obţină scutiri dela aplicarea dispoziţiilor care momentan „le pricinuiesc greutăţi".

„Sunt unii care îşi închipuie că din moment ce dânşii aplică legile, îşi pot acorda avantagii lor şi alor lor".

Campania însămânţărilor. Alături de „succesele" realizate de campania însămânţărilor de primăvară, apar în ziar şi critici ale felului cum decurg însămânţările. Dacă îndeplinirea planului de însămânţări este menţionată în câte un sat ici şi colo, „criticile" cuprind plăşi sau judeţe întregi. Citām un sigur exemplu, a unui judeţ important din punct de vedere al producţiei agricole, Teleormanul.

Intre 1—10 Martie a. c. au fost însămânţate în acest judeţ numai 350 ha. Intre cauzele acestei stagnări se menţionează următoarele: In unele comune nu se găsesc cartofi pentru sămânţă şi nici sămânţă de lucernă. In multe comune uneltele agricole nu au fost reparate. Planurile de cultură nu au fost împărţite peste tot (nimeni nu are curajul să însămânţeze până nu ştie ce i se ordonă). In unele locuri cooperativele nu au primit prafurile pentru tratarea seminţelor (semănarea de seminţe netratate constituie un act de sabotaj). Inginerii secţiilor agricole nu au ieşit pe teren şi fac rapoarte de activitate din birou, iar la centrele de închiriat maşini şi unelte agricole (din 52 tractoare nu funcţionează decât 32, aproape jumătate) nu se cunosc condiţiunile şi preţurile de închiriere a uneltelor agricole.

Calitatea bunurilor de consum. Ziarul Scânteia dând semnalul unei campanii de agitaţie, lămurire şi control pentru îmbunătăţirea calităţii produselor.

Citām câteva exemple din aceiaş sursă:

„Cămăşile bărbăteşti confecţionate la fabrica „1 Mai" din Iaşi sunt neîngrijit lucrate, croite fără gust, cusăturile strâmbe, nasturii abia se ţin. O parte din confecţiunile lucrate la fabrica „Octombrie Roşu" prezintă deasemeni defecte serioase, atât în ceeace priveşte calitatea cât şi ca estetică".

Un salariat a scris ziarului Scânteia, că o pereche de pantofi, cumpărată de soţia sa la magazinul „Republica" din str. Lipscani nr. 45 s'a rupt după numai 15 zile. Se menţionează următoarele fabrici de încălţăminte, la care muncitorii şi tehnicienii nu acordă destulă atenţie calităţii produselor: Flacăra Roşie, Drata, Tăbăcăria Naţională. La aceasta din urmă la controlul făcut unui „muncitor fruntaş" care depăşea norma cu 300% s'a constatat că din unsprezece tocuri de ghete confecţionate de el, unul singur era bun.

Cultura plantelor industriale, oleaginoase şi farmaceutice. Pentru a intensifica cultura plantelor industriale, oleaginoase şi farmaceutice (bumbac, cânepă, in, ricin, ciocare, soia, sfeclă de zahăr, mentă, tutun etc.) consiliul de miniştri a dat o hotărâre prin care stabileşte condiţiunile în care se vor încheia contractele cu cultivatorii, precum şi preţurile la care vor fi livrate produsele. Este interesant de remarcat că preţurile nu sunt socotite ca o atracţie suficientă şi se promite cultivatorilor că vor putea cumpăra la preţuri oficiale anumite cantităţi de fire de bumbac sau pânză. Cultivatorilor de sfeclă de zahăr li se acordă dreptul de a cumpăra zahăr. Cât de mare trebuie să fie lipsa acestor produse dacă dreptul de a le cumpăra la preţuri oficiale este socotit un avantaj atât de important.

Sacrificii. *Cu ocazia discursului ţinut la congresul cooperaţiei în ziua de 19 Martie 1950, Vasile Luca, unul dintre secretarii partidului şi unul dintre vicepreşedinţii consiliului de miniştri a anunţat că pentru continuarea industrializării, va fi nevoie să se dea mai mare atenţie importului de maşini şi unelte şi că pentru aceasta sunt necesare sacrificii.*

In cursul primului plan cincinal, pentru asigurarea importului de maşini necesare industrializării sovietice, au fost necesare deasemenea „sacrificii": câteva milioane de ţărani morţi de foame în anii 1931 şi 32 şi alte zeci milioane de lucrători au primit ani dearândul raţii alimentare, just, ca să nu moară de foame. O mare parte din producţia României merge deja în Rusia sub diverse forme, fără a se primi ceva în schimb. De unde se va mai lua restul pentru plata importurilor?

Mărfuri de consum din deşeuri. In acelaş discurs ţinut la congresul cooperaţiei, Vasile Luca a recunoscut că există lipsuri în ce priveşte bunurile de consum şi a explicat-o prin nevoia de a creia o industrie de bază. El a arătat însă că există mari posibilităţi de a produce bunuri de consum din deşeuri.

Cu alte cuvinte: haine din petece de stofă şi ghete din petece de piele şi talpă!

Schimbul în natură în RPR.: *In acelaş discurs Vasile Luca anunţă un alt fapt interesant: chibriturile care lipsesc complet la sate au ajuns în mâna speculanţilor care s'au servit de ele pentru schimburi în natură cu ţăranii.*

Vasile Luca are şi o explicaţie strict stalinistă a acestui fapt: speculanţii au căutat să submineze încrederea ţăranului în moneta naţională. (In realitate schimbul în natură nu apare decât când banul nu are valoare fiindcă nu se poate cumpăra nimic cu el.)

Cum se face aprovizionarea satelor: Pentru a patra oară citām pe Vasile Luca: cooperativele trebuie să cerceteze în fiecare regiune ce anume mărfuri trebuiesc pentru regiunea respectivă, pentru a se termina cu planificarea biurocratică a mărfurilor, în urma căreia se trimit într'o regiune mărfuri care nu se consumă, în schimb mărfurile care sunt cerute lipsesc.

Astfel, la unele cooperative din anumite regiuni au stat mult timp bocanci acolo unde se cereau opinci, iar în alte părţi, unde se cereau bocanci, aceştia nu existau.

Cititorii îşi amintesc că în coloanele de ştiri ale Vestitorului noi am dat o listă mult mai completă de astfel de cazuri decât tov. Vasile Luca.

„Transporturi încrucişate": Semnalăm tot după Vasile Luca o altă realizare a statului socialist: „Trebuie să încetăm să mai scoatem mărfurile dintr'o regiune şi să le trimitem în alte regiuni, pentrucă de acolo să aducem înapoi aceleaşi produse. Să evităm cu orice preţ schimbarea mărfurilor prin transporturi de încrucişare". (Pentru cititorii care nu înţeleg limbajul socialist de mai sus, dăm un exemplu, care nu este inventat, ci real: pentru o clădire care se construieşte în Bucureşti se aduce cărămida dela Braşov, iar pentru una în lucru la Braşov, din Bucureşti).

Şi Vasile Luca continuă: „Aceasta este o sarcină şi a comerţului de Stat şi cere vigilenţă de clasă, pentrucă elemente duşmănoase caută să provoace nemulţumiri prin aceste schimbări de mărfuri, prin transporturile încrucişate."

Cum funcţionează industria extractivă. In regiunea Baia Mare există numeroase mine de aur, argint, plumb, zinc, mangan, pirită etc. care au fost organizate într'un combinat. In afară de exploatarea Herja nici-una din aceste mine nu a îndeplinit planul de stat pe 1949. Cauzele sunt: lipsa de organizare a muncii, starea proastă a utilajului, în special a compresoarelor şi perforatoarelor care se defectează foarte des şi lipsa de măsuri pentru protecţia muncii: minele insuficient aerisite, perforaj uscat şi proasta montare a şinelor vagonetelor.

Starea sănătăţii muncitorilor este atât de proastă încât s'a decis înfiinţarea a două sanatorii TBC. pentru muncitorii dela minele din regiune, precum şi înfiinţarea unei secţii de boli profesionale la spitalul din Baia Mare.

Comunism românesc

Ţinând seama de intensitatea efortului de propagandă şi de brutalitatea metodelor de educaţie prin care se tinde să se facă din toţi membrii inscrişi în partid comunişti reali, ar trebui să ne aşteptăm să avem în viitorul stat eliberat un număr imens de comunişti activi, bine pregătiţi ideologic şi fanatizaţi, ceiace ar reprezenta pentru evoluţia ulterioară a poporului român o piedică apreciabilă.

Din fericire însă, aceste metode atât de eficace la vecinii noştri slavi dau puţine rezultate pe fondul creştin şi blajin al poporului nostru plin de scepticism critic faţă de orice inovaţii impuse din afară, cu atât mai mult cu cât cea mai mare parte a membrilor partidului comunist sunt oportunişti foarte sensibili la avantagiile materiale, dar total indiferenţi la preocupările doctrinare în general şi ale marxismului în special.

Presa RPR.-ului ne demonstrează că întreaga muncă organizatorică a partidului a fost supusa unei severe analize critice. Munca politică a celulelor — organizaţiile de bază ale partidului — care au misiunea de a asigura însuşirea şi aplicarea liniei politice a partidului este „nemulţumitoare" şi slăbiciunile semnalate dovedesc toate o superficială pătrundere a comunismului. Astfel:

Şedinţele de celulă constau aproape exclusiv din citirea unor lungi rapoarte pe care nimeni nu le ascultă. Ceiace se numesc problemele specifice ale întreprinderii sau satului nu sunt aproape deloc examinate, astfel încât membrii de partid nu sunt controlaţi dacă în mod concret iau hotărâri conforme. Toţi cei prezenţi caută să menţină discuţiile pe un plan cât se poate de general, fiindcă în acest caz e destul să se agite câteva formule din „Scânteia" sau din broşuri fără nici un risc de a greşi. In foarte multe cazuri nici măcar ordinea de zi nu este dinainte fixată astfel încât membrii să se pregătească. In repetate rânduri se reproşează că membrii nu preiau nici o sarcină concretă şi nu se simt răspunzători faţă de bunul mers al organizaţiei de partid. Şi ca un leitmotiv apar în toate sectoarele instrucţiunile comitetului central, ca organele în subordine să controleze fără încetare executarea hotărârilor luate, care astfel rămân literă moartă. Desinteresul membrilor de partid merge uneori atât de departe, încât nici măcar cotizaţiile nu sunt achitate. In jud. Someş s'au încercat diferite metode pentru încasarea lor, chiar şi aceia ca însuşi secretarul de partid să meargă pe la membri acasă.

Faţă de această slabă permeabilitate a sufletului românesc la ofensiva doctrinară comunistă, este explicabilă preferinţa pe care partidul comunist din România o are pentru elementele eterogene, care împinse şi de complexul lor minoritar — cu atât mai desvoltat cu cât grupa lor etnică este mai redusă — furnizează „elita", areopagul public şi secret, al partidului comunist „român".

Subiecte de literatură progresistă. — *Presa din R. P. R. salută cu mult entuziasm apariţia unei piese de teatru, intitulată „Cetatea de Foc", de către Mihai Davidoglu. Această piesă ce urma să vadă lumina rampei pe scena Teatrului Naţional în sala Comedia, îşi propune să zugrăvească viaţa uzinelor metalurgice Reşiţa, aşa cum şi-o imaginează teoreticienii din comitetul central al partidului, imagine care fiind impusă ca tipic scriitorilor, urmează să fie asimilată de public.*

Meritul pe care îl are piesa de mai sus după criticii oficiali este de a fi urmat cu stricteţă acest tipic, astfel încât despre eroii ei care corespund normativului ni se spune că „nu sunt plăsmuiri ale imaginaţiei scriitorului, ci oameni vii, care trăesc şi luptă".

Afirmaţia de mai sus cuprinde şi părţi exacte. Una din acestea, aşa cum am arătat mai sus, este constatarea că scriitorii nu îşi mai imaginează eroii, fiindcă îi ia de-a gata după o schemă precisă. Din clipa în care un scriitor pune în gura eroilor săi fraze din articolele de fond ale Scânteii sau din manualul agitatorului, aceştia încep să trăiască real pentru critici. (Bine înţeles că părerea publicului nu contează deloc, ca şi a criticilor de altfel care au şi ei normative tot atât de precise.)

Afirmaţia că eroii piesei sunt oameni vii trebuie înţeleasă prin urmare în acest sens. Fiindcă în alte privinţe, viaţa pe care o doresc dar care este din fericire încă departe de a fi realizată, este ceva cu totul monstruos: fraţi sau se denunţă miliţiei, fără nici o luptă sufletească, părinţi care îşi denunţă proprii copii sau îşi exprimă mulţumirea faţă de membrii partidului când aceştia sunt arestaţi.

In spiritul a ceeace se numeşte „realism socialist" se desfăşoară conflictul piesei, construit pe atât de ieftinul procedeu al antitezei. Sunt pe de o parte oamenii partidului, care dealungul piesei nu fac altceva, decât să depăşească normele şi să demaşte duşmanul de clasă. (Cei care depăşesc normele, pentru a-şi putea umple cerca mai bine stomacurile sunt atât de puţini, încât, în exemplele date de ziare, aceleaşi nume, câteva, revin mereu.) De cealaltă parte sunt „duşmanii de clasă" şi nu facem decât să citām caracterizarea critică: „Un fugar, ascuns cu fiarele prin văgăunile munţilor din regiune, Alecu, fost legionar, fiul inginerului Ion Lămânar, în complicitate cu alţi fugari ca şi el, vor să distrugă furnalele şi să paralizeze Cetatea de Foc.

Această a doua grupă nu apare decât către sfârşit, când spre mulţumirea comitetului central ei sunt prinşi de o miliţie care îşi face datoria cu vigilenţă revoluţionară. Dar lupta între aceste două grupuri se desfăşoară dealungul întregei piese şi ecourile ei răsună în continuu în replicele actorilor. Citām din nou, din introducerea critică la fragmentul din piesă pe care l-am avut la dispoziţie: „Sabotagiile se repetă. Intr'o zi explodează un cuptor, altă dată „înghiaţă" un furnal şi aproape zilnic compoziţia metalului iese alterată de suspecte cantităţi de sulf."

Până la noi ajung destul de greu veştile directe din ţară, dar aceste ecouri ale luptei aprige din ţară ne spun multe. Pentru a doua oară, grupa de luptători a lui Spiru Blănaru a devenit subiect de literatură progresistă, ceeace dovedeşte că ecoul luptei lor încă mai stăruie. (Vezi „Vestitorul" Nr. 12 din 8 Nov. 1949: nuvela „Lupii" de Petre Dimitriu.) Este de reţinut exactitatea termenilor tehnici în descrierea sabotagiilor, ceeace dovedeşte că autorul s'a documentat la faţa locului, stând de vorbă cu maiştrii aşa cum de altfel şi sunt instrucţiunile, precum şi faptul că nici un glas de protest oficial nu s'a ridicat să afirme că datorită vigilenţei revoluţionare sabotagiile sunt numai încercate, dar nu reuşesc.

Şi mai este de reţinut această psihoză generală în rândurile partidului comunist, care apare în toate manifestările lor, dela comunicatele comitetului central şi până la articolele de ziar, manuale, broşuri şi literatură, a primejdiei pe care o reprezintă legionarii, pe care îi văd în fruntea luptei acestora.

Reversul rublei revalorizate

[illegible]

Mirajul aurului sovietic

[illegible]

SITUAȚIA STUDENȚILOR

[illegible]

„Uniunea sacră a Rezistenței"

[illegible]

Știri din pribegie

[illegible]

[illegible]

REVELAŢIILE DOMNULUI ŞEICARU

Dl. Şeicaru este un ziarist consacrat. Trecutul D-sale poate fi pus în discuţie din alte puncte de vedere — o anumită inconsecvenţă în idei şi atitudini — dar ar fi absurd să i se tăgăduiască acele calităţi care fac faima unui mare gazetar: o gamă întreagă de posibilităţi stilistice, verb strălucitor şi variat şi o aleasă cultură servindu-i ca suport al desbaterilor cotidiane. Articolele D-sale din perioada când scria la „Cuvântul", şi unele de mai târziu, când a fost directorul ziarului „Curentul", îl clasează în faimoasa treime de gazetari români cari au lăsat o amintire neştearsă în rândurile generaţiei noastre: Nae Ionescu, Nichifor Crainic şi . . . Pamfil Şeicaru. Ce pierdere pentru cultura românească că această echipă excepţională, care crease o şcoală, o direcţie, în ziaristica noastră de după răsboiu, care continuând linia de gândire eminesciană, s'a risipit înainte de a-şi da toate roadele.

De când se află în pribegie Dl. Şeicaru a dat publicităţii două cărţi interesante, una apărută în limba spaniolă, în care desbate alternativa „Pace americană sau Pace sovietică?", şi alta în franţuzeşte, denumită cu un termen ce-l folosea Genghis-Han, întemeietorul imperiului mongol, când împărţea porunci oştirilor sale, „Dotla", adică cenuşe să rămână pe unde vor trece hoardele lui. Noi ne vom adresa lucrării acesteia din urmă pentru a ne face observaţiile şi a spicui din materialul ei, presupunând că scrierea apărută într'o limbă de circulaţie universală trebuie să fie mai în intenţiile autorului, cu atât mai mult cu cât subiectul celor două volume nu diferă în esenţă.

Cartea e destinată atât opiniei publice mondiale cât şi Românilor pribegi. Pentru a trezi un interes pentru soarta României, dânsul şi-a dat seama că cea mai bună metodă de urmat este aceea a cointeresării puterilor occidentale, niciun stat nefiind dispus să se angajeze într'o acţiune numai din raţiuni sentimentale sau pentru nedreptăţile ce le-ar fi săvârşit cândva. Statele apusene îşi vor însuşi cauza românească numai în măsura în care ele însile se vor simţi ameninţate de aceeaşi primejdie. Deaceea, Dl. Şeicaru a făcut apel la toate argumentele ce i le oferea istoria mai veche sau mai nouă a Rusiei Sovietice, pentru a proecta primejdia ei pe firmamentul întregii lumi şi a arăta că soarta tristă a României e rezervată tuturor naţiunilor libere, dacă nu iau o atitudine fermă şi nu se trezesc în ele energiile virile.

Planul pe care şi l-a întocmit Dl. Şeicaru în „Dotla" pentru a sgudui nepăsarea apusului nu ni se pare cel mai adecvat realităţilor. Dânsul are o viziune mai mult rusească decât marxistă a problemei bolşevice. Dânsul crede că bolşevismul este mai mult o anexă a imperialismului rusesc din toate timpurile. După părerea sa, complotul de cucerire al lumii s'ar fi zămislit în sfera interioară a poporului rus, iar asociaţia cu comunismul n'ar reprezenta decât o simbioză temporară, pentru a-l camufla şi mai bine şi pentru a trage foloase de pe urma fanatismului său revoluţionar. Dar să-l lăsăm singur să se explice: „La Russie se sert de cet instrument de dissociation des Etats, d'affaiblissement des forces de défense, de conquête du monde, que le bolchevisme met à la disposition de son impérialisme". (p. 51.) şi mai departe, „La défense de l'Occident semble revêtir la forme d'une action anti-communiste, alors que le communisme n'est qu'un moyen dont se sert Moscou pour faciliter la "conquête du monde par l'impérialisme russe". (pag. 54.)



Brandiştii români la Est de Elista, în Calmucia.

Dl. Şeicaru nu e singurul să susţină această teză. Intre alţii şi actualul titular al Departamentului de Stat, Dl. Acheson, e partizan al aceleiaşi teorii. A vorbi de comunism în loc de rusism spune dânsul, într'o declaraţie făcută presei, este exact, ca şi când ai vrea să pui carul înaintea boilor. Dar în afirmaţiile Ministrului de Externe al Statelor Unite e de imaginat că a intervenit şi o chestie politică de moment: menajarea socialiştilor marxişti din Europa, cari, de fapt, în acţiunea lor pe teren, nu mai au nimic comun cu fondatorul comunismului. In schimb, Sf. Părinte n'a acceptat această tranzacţie de circumstanţă, această îndulcire a termenilor, această substituire de poziţii. In decretul de excomunicarea a comuniştilor se vorbeşte răspicat de comunismul ateu, comunismul distrugător de religie, aşa cum el apare în Manifestul lui Marx şi Engels şi cum îşi invederează zilnic substanţa dincolo de cortina de fier.

Noi ne asociem punctului de vedere — justificarea lui ar reclama un studiu întreg, deaceea expunem doar principiul — că evoluţia comunismului spre naţionalism este o simplă orientare de tactică. Comunismul utilizează fără nicio alegere toate realităţile şi toate ce pot să-i aducă un cât de mic câştig victoriei sale finale. Ortodoxia, panslavismul, imperialismul rus, naţionalismul de culoare, sunt tot atâtea energii suplimentare care vin într'ajutorul randamentului său propriu. Dacă poporul rus moare mai bucuros pentru pământul său strămoşesc decât pentru Internaţionala Roşie dece să nu-i creeze această iluzie binefăcătoare? Dacă confraternitatea popoarelor slave măreşte forţa combativă a Rusiei Sovietice, vatra principală a comunismului, dece să nu fie încurajate tendinţele slavofile? Dacă masele ruseşti se simt încă turburate de imaginea lui Christos, dece să nu le procure această mângaiere, care le şi dă tăria să suporte cu răbdare jugul statului şi să moară cu mai mare elan pentru o cauză care nu e a lor? Să nu ne închipuim însă că aceste concesii ar putea deveni vreodată autonome, sustrăgându-se ideologiei de bază. Ele sunt în aşa fel organizate că oricând pot fi retrase din circulaţie. Aparatura statului, partidul comunist şi N. K. V. D., factorii decisivi ai regimului comunist din Rusia, sunt preservate de contaminare, trăind mai departe viaţa lor exclusivistă, în spiritul celui mai ortodox marxism. Când o activitate de acest gen nu mai e a statului sovietic, Politbiroul schimbă dispoziţiile iniţiale şi începe campania de lichidare a acestor „remanenţe burgheze". De altă parte bolşevicii, îngăduindu-şi pentru un timp oarecare cochetăria cu naţionalismul, obţin şi alte avantagii care nu sunt de lăsat în părăsire: crează confuzie în spiritul apusenilor, lăsând impresia unei transformări a comunismului într'un produs mai puţin toxic, mai puţin corosiv decât declaraţiile fulminante din „Manifest".

Dl. Şeicaru e vizibil jenat de poziţia ce-a adoptat, chiar în cursul lucrării sale. In capitolul III, colonelul Narichkin, interlocutorul colonelului român Cosma Rura, nu apără teze ruseşti, nu se pierde în consideraţii naţionaliste, ci debitează un veritabil curs de marxism, cu toate nuanţele şi subtilităţile lui. Este adevărat că în discuţie este evocată şi ideea imperialismului rus, dar aşa cum o explică colonelul rus nu reprezintă o finalitate în sine, ci o forţă încadrată şi vehiculată de conceptul revoluţiei mondiale.

Trecând acum la cazul specific al României, la piesele pe care le scoate din „dosarul unei ţări satelite" Dl. Şeicaru, pentru a explica cum de a fost atrasă şi înghiţită apoi de conglomeratul sovietic, remarcăm sinceritatea brutală cu care sunt expuse etapele de destrămare ale statului român, chiar atunci când aprecierile sale actuale contrazic păreri şi atitudini cu care altădată D-sa era de acord.

Cea dintâi nenorocire care s'a abătut asupra României. In momentul în care ţara trecea prin cele mai mari primejdii şi era avizată în mod special la linişte şi pace lăuntrică, Regele Carol provoacă o gravă spărtură în frontul politicei interne, disolvând partidele şi instaurând dictatura. Dar nu numai atât. El anexează şi domeniul politicei externe, urmărind să-şi făurească din ea un instrument de susţinere şi justificare al regimului său autoritar. Din acest ceas, întreaga politică externă a României e determinată de lupta ce a angajat-o Regele Carol cu leaderii opoziţiei, Maniu şi Corneliu Codreanu, biruitori în alegerile din 1937, cari reprezentau linia legală şi constituţională a ţării. „Si à cette époque-spune Dl. Şeicaru-le Roi Carol se fût placé au point de vue purement roumain, l'évolution politique de la Roumanie eût été totalement différente . . . Dotla, pag. 59).

Orientarea forţată a României spre Londra şi Paris, într'un moment când împrejurările reclamau o mare prudenţă în mişcări, nu era o chestiune de convingeri intime din partea fostului suveran, dovadă e desinvoltura cu care le-a părăsit mai târziu în favoarea apropierii de Axă, ci o decisiune luată din alte motive. In forul său interior se simţea vinovat de acţiunile sângeroase pe care le patronase şi atunci căuta formula externă care să acopere isprăvile sale, ridicându-le în sfera înaltelor raţiuni de stat: „Mais" Carol considérait la politique extérieure de la Roumanie en fonction de la situation intérieure, et de la hantise qu'il avait de la Garde de Fer." (p. 59.) Iuliu Maniu de altă parte, al doilea rival important al său, putea fi combătut cu aceeaşi armă. Dacă Regele Carol ar fi obţinut o favoare excepţională din partea democraţiilor occidentale, atunci însuşi şeful partidului naţional-ţărănesc şi-ar fi pierdut creditul în faţa străinătăţii şi agitaţiile lui nu mai puteau dăuna regimului. Pornind dela realităţi politice divergente, Carol ajungea la concluziuni identice: încadrarea cât mai grabnică a României în sistemul de alianţe al Apusului, fără nicio luare aminte la primejdiile ce le putea atrage asupra ţării noastre acest gest precipitat. „Carol adapta sa politique extérieure à la position qu'il avait prise a l'intérieur du pays. Pour cette raison il s'empressa d'accepter — plus précisément d'exiger — les garanties franco-britanniques." (p. 62.)

Aceste garanţii au fost fatal României. Pentrucă se renunţa fără niciun avantagiu vizibil la poziţia optimă ce putea fi adoptată în conflictul dintre marile puteri — neutralitatea activă. Acceptarea lor era nu act ireparabil, distrugându-se însăşi bazele, însăşi posibilităţile de a se realiza o asemenea politică desigur cu preţul unor infinite greutăţi. Notăm faptul extrem de important că nu s'a exercitat nicio presiune din afară asupra guvernului român pentru primirea garanţiilor, ci Regele Carol a bătut pela uşi şi le-a solicitat pentru triumful său personal. Guvernul englez din acea vreme nu numai că n'a încurajat pe Rege în intenţiile sale, dar s'a arătat foarte rezervat, dându-şi perfect de bine seama că în conjunctura europeană de atunci Anglia nu putea oferi României decât garanţii fictive. „Le gouvernement anglais se rendait parfaitement compte que les garanties accordées à la Roumanie seraient inopérantes et commença même par opposer un refus au gouvernement de Bucarest. Ce refus était correct. Londres ne pouvait prendre des engagements qu'ultérieurement n'aurait pas pu tenir." (p. 62.)

Evenimetele de mai târziu au demonstrat cu prisosinţă ce sarcină cumplită şi inutilă ne-am luat, legând soarta ţării de existenţa acestor garanţii. Urmează degringolada regală. Din rău în mai rău. Regele Carol şi anturajul său se cred capabili să înşele pe toată lumea. Tratează cu Nemţii, tratează cu Occidentalii, tratează cu Ruşii, oferind tuturor alianţe. Lucrurile se ştiu, se cunosc, şi, într'o bună zi se sparg în capul ţării.

Dl. Şeicaru se opreşte şi asupra momentului abdicărei. El arată că îndepărtarea Regelui Carol s'a făcut cu concursul tuturor forţelor reprezentative ale ţării. Mişcarea de masse care a provocat chemarea Gen. Antonescu la putere se datoreşte Mişcării Legionare, dar obiectivele ei revoluţionare au fost însuşite şi aprobate de toate partidele româneşti. „Dès que le pouvoir lui eut été confié, le general Antonesco procéda à une consultation des dirigeants des trois partis: (National-paysan, Libéral et Garde de Fer) qui s'étaient partagés les susfrages au cours des élections de novembre 1937. Mais, les trois chefs de partis — Jules Maniu, Dino Bratiano et Horia Sima refusèrent toute collaboration avec le Roi et exigèrent son abdication immédiate." (Dotla, p. 71.)

Generalul Antonescu angajează România în răsboiu. Dnii Maniu şi Brătianu au aflat de abia în 1941 de hotărârea Conducătorului de a porni la luptă împotriva Rusiei Sovietice. Dnii Maniu şi Brătianu şi-au dat consimţământul la începerea ostilităţilor, dar au cerut ca participarea armatei române sa se limiteze la eliberarea Basarabiei. Dl. Şeicaru crede că dacă ar fi existat la conducerea statului o persoană înzestrată cu simţul răspunderii, în locul Generalului Antonescu, lucrul ar fi fost realizabil. Observaţia e foarte adevărată. Generalul Antonescu a repetat greşala Regelui Carol. In momentul în care ţara avea nevoie de o mare coeziune internă, Generalul Antonescu a provocat rebeliunea din Ianuarie, despărţindu-se de singura organizaţie care-i putea asigura libertate de mişcare pe plan extern. Din setea de a domni singur a sacrificat independenţa ţării, devenind o jucărie şi un obiect de şantaj în mâinile Nemţilor.

Dalnik, où s'illustrèrent les „granicieri" sous le commandement d'un chef de haute allure, Kagarlik, tombeau de la garde, Vidoga . . . villages allongés comme des simples traits sur l'infini de la steppe . . .

Les croix roumaines ont poussé comme une moisson sous le dur soleilde l'Ukraine et beaucoup d'entre elles porte peut-être encore le gros casque jaune qui coiffait jusqu'aux épaules un petit paysan aux traits honnêtes, aux yeux noirs, au teint basané. Si tous les cimetières militaires sont voués a l'oubli, que dire de ceux-ci, perdus dans l'immensité de la terre russe?

Et pourtant ces morts roumains ont illustré, avec l'inconscience et la modestie propres au soldat, des vertus nationales que les moeurs citadines avaient fait oublier. Slaves par la résignation, Balkaniques par leur rusticité, mais ressentant dans leur âme latine toutes les émotions du combat, ils sont morts comme savaient mourir les Valaques de Mircea, les Moldaves d'Etienne le Grand, les Transylvains enrolés par Michel le Brave, et une flamme pure brûle sur leurs tombeaux.

JEAN BLAIRY
(„Crépuscule Danubien", Paris, Plon 1946)

Şi acum urmează partea halucinantă a dramei româneşti. După dezastrul dela Stalingrad, Mihai Antonescu reclama o adaptare a poziţiilor româneşti noilor situaţii. Mareşalul Antonescu nu se asociază imediat demersurilor făcute de ministrul său de externe, nădăjduind într'o redresare a frontului german din răsărit. Abia în vara anului 1943, după răsturnarea lui Mussolini, se decide şi el la o acţiune de desprindere a României din alianţele cu Germania. Cum se cuvine să judecăm gestul lor? Credem că orice om înzestrat cu un minimum de echilibru moral nu poate decât să condamne atitudinea luată de principalii reprezentanţi ai regimului. Din însăşi incinta supremă a statului, de acolo de unde plecau ordinele pe front şi se adresau apelurile către ţară, se întindeau în acelaş timp şi firele trădării. Dl. Şeicaru nu insistă prea mult asupra poziţiei frauduloase a Antonescienilor faţă de ţară, grăbit să ajungă la alte desvăluiri, tot atât de deprimante. Sute de mii de soldaţi au căzut pentru o cauză pe care conducătorii ţării o abandonaseră de multă vreme în sufletul lor! Jertfa lor nu a fost zadarnică, dar conducerea statului a jongiat cu vieţile oamenilor, făcându-se vinovată de o felonie fără margini.

Mareşalul Antonescu trebuia să aleagă între onoarea şi viaţa ţării. Onoarea ţării îi indica să nu calce cu niciun preţ alianţele încheiate, înfruntând toate riscurile cu o hotărâre de cremene. Viaţa ţării îi impunea o altă atitudine. Devreme ce se convinsese că victoria înclină definitiv de partea cealaltă, şi gândurile lui erau reţinute mai mult de imaginea materială a ţării, de factorii precumpănitori omeneşti, de interesele cari devorează actualul din fiinţa noastră, atunci trebuia să cedeze locul la conducere altor persoane, neamestecate în treburile lui de până atunci. Mareşalul Antonescu şi Ministrul său de Externe n'au acceptat însă niciunul din cele două sacrificii. Ci s'au încăpăţinat să păstreze puterea, făurindu-şi planul ca schimbarea frontului să se facă cu ei împreună şi dacă se poate păstrându-se chiar vechea formaţie.

Trebue să concedem totuşi Mareşalului Antonescu mai multă luciditate, mai mult simţ al realităţilor, în disecarea problemei armistiţiului. In vara anului 1943, cum ne destăinuieşte Dl. Şeicaru, Mareşalul Antonescp era dispus să întoarcă armele contra Germaniei, dar condiţiona întreaga operaţie de debarcare a trupelor anglo-americane în Dobrogea şi în Basarabia, pentru a crea o perdea protectoare între noi şi Rusia Sovietică. Mareşalul Antonescu nu voia să încredinţeze soarta ţării în mâinile Ruşilor. Dl. Maniu însă nu era atât de intransigent. D-sa credea în respectul Chartei Atlanticului şi în capacitatea diplomatică a aliaţilor de a jugula influenţa rusească în România dacă ea ar încerca să se statorniceească într'o formă oarecare. Dl. Maniu nu cerea decât o participare aliată simbolică: „Cependant, Jules Maniu finit par convaincre le marechal Antonesco d'accepter le principe du débarquement de quelques brigades aéroportées, dont la valeur eût été plutôt symboliques . . ." (p. 87.) Notăm acest fapt, pentrucă este cea dintâiu concesiune, cea dintâiu alunecare care se face pe terenul juridicului, în loc de a se menţine contactul ferm cu realitatea.

Autorul nu deslueşte nici el cu precisiune pentru care motiv acordul intervenit între Antonescu şi grupările de opoziţie n'a avut nicio urmare externă, n'a fost învrednicit de niciun răspuns din partea aliaţilor, deşi propunerile au fost transmise prin mijlocirea Dlui Maniu. Fie că ele n'au ajuns la destinaţie, fie că rezerva americană faţă de crearea unui front în Balcani era prea mare ca să li se dea curs într'o formă oarecare.

După eşuarea acestei tentative, iniţiativa armistiţiului scapă din mâinile Mareşalului şi trece în sarcina lui Iuliu Maniu, care se bucura de deplina aprobare şi încredere a Conducătorului. Din nefericire nici Iuliu Maniu nu are posibilităţi de contact direct cu aliaţii, fiind nevoit să recurgă la serviciile unei echipe intermediare. Aceasta e alcătuită dintr'un grup de diplomaţi la care s'a adăugat mai târziu şi Barbu Ştirbei. Echipa acţiona ca un fel de dublă censură, dublu perete despărţitor, între oamenii noştri politici de răspundere şi cabinetele aliate. Dnii Iuliu Maniu şi Brătianu erau limitaţi în acţiunea lor la indicaţiile şi sugestiile ce le primiau pe acest fir. Niculescu-Buzeşti lucra în centrala Ministerului de Externe şi era încredinţat cu primirea şi transmiterea mesagiilor dintr'o parte şi dintr'alta. Peste hotarele ţării personalităţile principale ale nucleului conspirativ diplomatic erau următoarele: Alexandru Creţeanu, ministru al României la Ankara, trimis încă din 1943 cu misiunea de a tatona cercurile aliate, iar, în primăvara anului 1944 s'a completat cu Barbu Ştirbei şi Constantin Vişoianu. Aceştia din urmă au luat drumul spre Cairo, unde trebuia sa aibă loc contactele principale în vederea încheierii armistiţiului.

Condiţiile armistiţiului au fost transmise de aliaţi în ziua de 12 Aprilie 1944. Biroul opoziţiei democrate le-a examinat şi le-a găsit acceptabile. In 10 Iunie 1944, delegaţii noştri au fost înştiinţaţi să înceapă tratativele, luându-le ca bază de discuţiune. La 20 Iunie tot blocul opoziţiei transmite la Cairo un plan militar amănunţit, care prevedea răsturnarea regimului Antonescu şi încetarea ostilităţilor. Din acest moment începe misterul. Rolul delegaţilor dela Cairo, Ştirbei şi Vişoianu era să trateze armistiţiul şi să-l parafeze cu iscălitura lor, având depline puteri atât din partea opoziţiei cât şi a conducerii de stat. Ori dela data de 29 Iunie, când se primeşte o scurtă notiţă informativă, emisarii români dela Cairo nu mai dau nici un semn de vieaţă. *Problema principală rămâne fără răspuns.* Bazat pe acest hiatus în relaţiile dintre grupul opoziţiei şi Cairo, Dl. Şeicaru e îndreptăţit să se îndoiască dacă a existat un armistiţiu înainte de 23 August şi să considere încetarea ostilităţilor din Moldova ca un act de capitulare.

Ar fi interesant să se cunoască rapoartele, informaţiile şi memoriile persoanelor direct amestecate în cauză. Nu posedam până acum un istoric al tratativelor dela Cairo, al şedinţelor ce s'au ţinut, al convorbirilor ce au avut loc şi al rezultatelor la care s'a ajuns. Noi ne abţinem de a face comentarii asupra acestui punct final-care coincide cu invazia sovietică în România-până ce sursele informative indicate nu-şi vor spune cuvântul.



Pionierii Diviziei 8-a Cavalerie construind un pod de vase în Kuban.

Dl. Horia Roman *a vorbit la Radio-Roma, în cadrul „Comentariului românesc", despre „Dobrogea, cenuşereasa din poveste".*

Răspunzând unui articol, publicat în „Pravda" şi semnat de corespondentul la Bucureşti al acestui oficios sovietic, Dl. Horia Roman a arătat, pe baza unor necontestate mărturii istorice, românitatea provinciei dintre Dunăre şi Marea Neagră. La pretenţiile comuniştilor că, prin săparea faimosului canal Cerna Voda-Taşaul, Dobrogea va cunoaşte abia de-acum înainte o epocă de înflorire, Dl. Horia Roman răspunde citând toate realizările româneşti dela 1878 încoace: Portul Constanţa, Podul dela Cerna Voda, flota noastră comercială, creiată din senin şi care a adus un mare prestigiu pavilionului românesc în întreaga Mediterană, satele înfloritoare, fermele model, aşezămintele culturale, valorificarea bogăţiilor din Deltă, exploatările miniere etc. etc.

Cât priveşte „Canalul", comentatorul românesc al postului de radio die Roma spune:

„Canalul Cerna-Voda-Constanţa, marea noutate care entuziasmează astăzi proza domnului Bezdunov este, de fapt, realizarea în condiţii catastrofale a unui vechi proect românesc: există în colecţia revistei „Analele Dobrogei", planurile amănunţite şi lucrările ştiinţifice de acum un sfert de veac ale Inginerului Ioan StoenescuDunăre.

„Insă noi voiam să facem canalul acesta pe urmele „Valului lui Traian", cu muncitori plătiţi onest şi cu technicieni. Nu cu sclavi, nu cu oameni trimişi acolo pentru a plăti culpe imaginare, aşa cum se face astăzi în şantierul de muncă dela Cerna Voda care a transformat malul Dunării într'o vale a plângerii unde-şi macină şi-şi perde viaţa aproape întreaga intelectualitate a ţării româneşti care nu a voit să se adapteze idealurilor politice ale ziarului „Pravda" . . .

Purification

On a dit en tous lieux beaucoup de grandes choses au sujet de cette Année Sainte, dont le nom seul sonne si distinctement et si haut au milieu du vacarme des foules modernes. Mais on ne saurait trop revenir sur le sens vital de cette exhortation à l'expiation universelle.

Il faut d'abord bien savoir ce que signifie ce mot: expiation; s'il est utile de le prononcer; et pourquoi il demeure un programme déclaré intangible en face des soi-disantes libérations de la „pensée humaine"; cette pensée humaine qui, si étrangement, s'imagine avoir conquis les libertés qui lui manquaient, ou qui compte sur l'avenir qu'elle se prépare pour lui ouvrir les voies de cette liberté!

A ce mot d'expiation en effet, les hommes de ce temps haussent les épaules. On ne leur en conte plus! Ces souffrances, ces épreuves, ces „croix", acceptées comme une compensation et une réparation des défaillances de l'existence, cette idée toute forte qu'elle soit, fondée sur une connaissance plusieurs fois millénaire de l'homme, cette idée-force organique et constitutive, merveilleusement recréatrice, qui eût son rôle capital dans toutes les religions, depuis l'orphisme et le mosaïsme, jusqu'aux cultes en honneur dans la vieille Rome positive, tout cela est aujourd'hui chose périmée, écartée, méprisée!

Mais, hélas, on ne se trompe ou ne se dérobe pas à ce point, sans provoquer les représailles du peuple des Erinnyes! . . .

Et pourquoi en est il ainsi? — Parceque l'expiation commande comme condition première l'accomplissement du plus impératif des devoirs humains. Et voici lequel:

Un mot grandement à la mode aujourd'hui est le mot épuration. L'épuration est une action qui s'impose du haut en bas de l'activité et de l'industrie humaines. Elle consiste, par toutes sortes de procédés, à enlever les impuretés du milieu où elles règnent: on épure les métaux, on épure les alliages. Impossible de passer outre à cette opération. Or, quand il est question de l'homme, et non spécialement des eaux industrielles, cette opération, visant les disciplines supérieures de l'être, porte préférablement un autre nom, celui de purification. Et, comme l'épuration s'impose, la purification s'impose tout autant!

Théoriquement du moins. Car, pratiquement, il en va tout autrement. L'homo economicus moderne en particulière estime tout ce qui est travail de nettoyage des précieuses matières premières, mais lui parler de sa purification à lui-même, c'est proprement lui demander de vous danser une danse de Soussous ou de Mandingues!

Cependant, quoi qu'il en puisse penser, la purification est la plus grande chose dont il ait besoin. L'homme en tous temps en a eu besoin. Mais particulièrement lui, homme moderne, si tard venu dans l'Histoire, parceque, collectivement et individuellement, il porte, imprimée par couches superposées dans ses tissus profonds, toute une hiéroglyphie redoutable et lourde, toutes les formules de passions et toutes les erreurs de jugement des générations qui l'ont précédé. Si, avec tout ce passé qui a accumulé en lui ses signes déterminantes, il pense qu'il n'a pas besoin de se purifier, il se trompe; si, avec tout ce passé qui pèse sur ses pensées, sur ses décisions, autant que sur ses destinées, il se croit libre sans purification, il se trompe; et si, ainsi non purifié, il prend pour du bon argent destiné à payer son affranchissement et son bonheur, les idées qui lui viennent de ce singulier trésor mental, il fait plus que de se tromper, il se perd!

Le Poète-Prophète Ezéchiel raconte quelque part à Sa manière une grande histoire. Il dit: „Un jour, l'Eternel, avec sa force éclatante, me transporta à Jerusalem, à l'entrée de la porte interieure du Temple, et là il me dit: Fils de l'homme, lève les yeux du coté du Septentrion, vers la porte de l'autel . . . Vois-tu en ce lieu les grandes abominations qui commettent ceux de la maison de mon peuple? . . . mais tu verras encore d'autres abominations bien plus grandes. Et il me conduisit à l'entrée du parvis. Je regardai et il me dit: Fils de l'homme, perce la muraille. Et voici: quand j'eus percé la muraille, il y avait un trou dans le mur, il y avait aussi une porte. Il me dit: Entre et vois les méchantes abominations qu'ils commettent ici. J'entrai et je regardai, et voici: il y avait toutes sortes de figures de reptiles, de monstres et de bêtes abominables, d'idoles grimaçants peintes sur la muraille tout autour; et soixante-dix hommes de la maison d'Israël se tenaient devant ces figures, chacun l'encensoir à la main, chacun encensant, et il s'élevait de cet encens une épaisse nuée. Et il me dit: Fils de l'homme, vois tu ce que font dans les ténèbres les anciens de la maison de mon peuple, chacun encensant les figures dans son cabinet d'images . . . Et il me dit: Moi aussi j'agirai avec fureur; mon oeil sera sans pitié et je n'aurai point de miséricorde; quand ils crieront à voix haute à mes oreilles, je ne les écouterai pas."

On comprend ce que signifient toutes ces figures, tous ces monstres, écrits et peints sur les parois du „cabinet d'images" de chacun, ce sont tout ce que chacun garde en son interieur impurifié, durci dans l'impureté, et encense éperdûmment du fond de son amour de soi-même!

On comprend que ce que représente ici l'Eternel, n'est pas une Volonté satrapique et oppressive, mais la grande Loi éternelle qui ne manque jamais de s'exercer! . . .

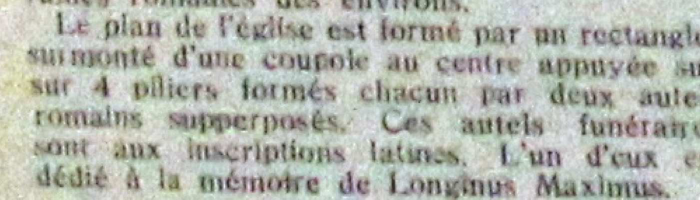
Or, cet ordre des religions vient cent fois plus à son heure encore dans la période avancée des civilisations, quand règne l'accumulation des figures dans l'homme historique, que dans celle, autrement transparente et limpide, des heureuses barbaries!

La dernière époque, avant la nôtre, où s'épanouit avec toutes ses fleurs cette intelligence de la purification, fut le Moyen-Age chrétien. Les disciplines du ce temps furent fertiles. Le célèbre Albert le Grand, homme de ce Moyen-Age, savant docteur, qui professa dans l'Université de Paris, parvenu à un grand âge, voulut avant de mourir laisser a à ses moines la quintessence de son expérience touchant les plus hautes et plus fructuenses disciplines humaines, Alors il rédigea ce qu'il avait à dire en seize leçons, dont chacune peut se résumer en la phrase suivante: Plus vous maintiendrez dans la nudité purifiée de l'esprit, plus vous vous rapprocherez de l'état d'innocence.

Cela fait bien rire l'homme moderne, ce mot d'„état d'inocence"! . . . Sans compte que c'est par ce qu'il ne l'a qu'il est malade, et par ce qu'il s'en rit, qu'il se meurt.

L'éspèce est condamnée à perir par la violence impurifiée, si le ferment de l'adoration et de l'amour ne rèside plus dans son sang. De même, une plante se desséche et meurt quand la sève n'y circule plus. Il n'est pas de plan quinquenal pour se substituer à ce code!

Et voilà ce que, s'adressant à nous, chrétiens, autant qu'à nos frères non chrétiens, dit et sonne la Grande Cloche Romaine, dont les vibrations n'ont jamais été entendues de cette façon, sur tous les points du monde entier.



Sur un petit plateau au dessus du village de Densus (Dépt. Hunedoara), s'élève cette église, la plus ancienne église roumaine. Elle est construite avec des galets, des blocs anguleux et des pierres de taille provenant des ruines romaines des environs.

Le plan de l'église est formé par un rectangle, surmonté d'une coupole au centre appuyée sur 4 piliers formés chacun par deux autels romains supperposés. Ces autels funéraires sont aux inscriptions latines. L'un d'eux est dédié à la mémoire de Longinus Maximus.

L'historique Monastère de Cozia, situé sur la rive droite de l'Olt, a 2 km. de Calimanesti, fondé par Mircea le Vieux, en 1386.

Dans la nef de l'église sont enterrés Mircea, le vainquer des turcs a Rovine, ainsi que Téofana, la mére, Florica et Nicolas, les enfants de Michel le Brave.

Egalement dans la nef, a droite, se trouve le portrait de Mircea le Vieux, apportant avec son fils Michel l'église en don á la Sainte-Vierge.

Le plus intéréssant a Cozia est le corps de l'aile orientale, cette dernière construite au-dessus de l'Olt. Il comprend deux chapelles l'une à l'angle Nord, l'autre à l'angle Sud. La chapelle Nord a été fondée par le prieur Amphilohie, en 1585. Sa forme élancée et la décoration de ses murs extérieurs, aux niches allongées porte la caractéristique de l'architecture valaque du 16-éme siécle.

Dans les moments difficiles l'église a sauvegardé notre union; elle nous a donné la force de résistance qui nous soutient encore aujourd'hui.

D'innombrables églises ont été baties partout par les voivodes, les boyards, les commerçants et les paysans et sur les murs du fond, on les voit peints dans une position éxtatique, offrant a Dieu, sur la paume de leurs mains etendues, l'expression de leur foi. Leur geste était le geste de soumission de la nation entière.

L'Eglise roumaine a brillé pendant des siècles jusqu'au dela des frontières. Etienne le Grand fut denommé par le Pape Site IV „L'Athléte du Christ" et Michel le Brave, apparut, dans la conscience de tout le monde chrétien, comme un envoyé de l'Archange . . .

„Dacia"

Prăbuşire morală

Nous avons sous les yeux le télégramme du mois de Juillet 1916, ou l'état-major russe disait à l'armée roumaine d'intervenir „maintenant ou jamais", en s'engageant lui-meme à faire transporter, sans retard, en Roumanie tout le matériel de guerre nécessaire. Jamais, à aucun moment, la Russie ne fit rien pour soutenir une armée et un peuple qui avait eu, en sa parole, une foi entière. Après avoir été trahie par la Russie tsariste, la Roumanie le fut de nouveau par la Russie marxiste. Aussi le long de toute cette tragédie, l'armée roumaine n'eut que ses faibles ressources, de jour en jour réduites, à opposer à une pression de jour en jour grandissante. Elle a cruellement souffert mais elle a semé pour l'avenir car elle a travaillé sans compter pour les destinées et pour la gloire de la Patrie.

G. Lacour-Gayet
Membre de l'Institut
Président de la France-Roumanie.

18 Octobre 1918.
(Préface, „Avec l'armée roumaine" par M. R. Stourdza.)

Rândurile acestea, scrise de un Francez, răsună răscolitor în sufletele Românilor, căci ele amintesc de trădarea unui popor care niciodată nu şi-a ţinut cuvântul faţă de noi ori de câte ori a făcut apel în ceasurile lui de grea cumpănă. Aşa a făcut în 1916—17, aşa a făcut în 1877 când depe câmpiile Bulgariei, sub ameninţarea turcească, telegrafia Domnitorului român: „treci Dunărea pe unde vrei, în ce condiţiuni doreşti. Cauza creştinătăţii este pierdută" pentruca la terminarea victorioasă a răsboiului să ne răşluiască Basarabia şi prin acţiuni provocătoare să caute să-şi prelungiască rămânerea în România. Tot aşa a făcut acelaş popor când în August 1944, Molotov asigura la Radio respectarea graniţelor şi a aşezămintelor noastre tradiţionale. Şi cei ce cunosc istoria neamului românesc ştiu prea bine că numai felonia a fost trăsătura caracteristică sub care neamul nostru a învăţat să cunoască pe vecinii săi dela răsărit.

Ştiu că istoria nu are memorie şi că necesităţile ignorează consecvenţa. Dar iarăşi ştiu că cine-şi pleacă de bună voie capul sub jug „merită să-l poarte spre ruşinea lui".

Nu consemnăm acestea pentru a deschide proces nici celor ce ne-au împins la actul de sinucidere dela 23 August, nici celor ce, într'o grabă cu nimic justificată, l-au precipitat. Dacă cei dintâi erau determinaţi de necesităţile lor să ne pretindă să ieşim din răsboiu, noi trebuia s'o facem când necesităţile noastre o hotărau şi aşa cum ele o cereau. Rezultatul ar fi fost mai bun pentru toţi.

A ne plânge de soarta neîndurată care a făcut să cunoaştem cea mai crâncenă încercare ce i-a fost dată neamului nostru, nu îndreaptă cu nimic greşelile trecutului. Dar a persista pe linia de greşeli când nu am avut viziunea istorică a politicii în care ne angajam, este o luare de poziţie care implică grave răspunderi.

Nu vom încerca să decelăm substratul acestei atitudini. Inţelegem grija de viitor a fiecăruia însă nu putem accepta ca viitorul ţării şi al neamului să fie subordonat celui individual. Inţelegem că anumite resentimente pot întreţine o atmosferă de duşmănie împotriva celor ce au urmat altă cale. Inţelegem că o anumită tradiţie de aliniere politică stinghereşte propriile mişcări şi poate interzice unele iniţiative. Inţelegem chiar inerţia unei întoarceri din impasul fără eşire în care cineva s'a angajat. Inţelegem toate acestea nu putem însă pricepe îndărătnicia de a nega evidenţa, înverşunarea de a tăgădui valabilitatea tezelor care se impun tot mai stringent.

O elementară etică profesională impune amendarea necesară cu fiecare împrejurare a atitudinii iniţiale. Incapacitatea de adaptare condiţiilor noi create de evenimente vădeşte sau neînţelegerea problemelor sau, ceeace este foarte grav, rea credinţă. A se prevala de un act pripit, — chiar dacă am presupune că a fost de bună credinţă — atunci când acest act a adus după el dezastrul ţării şi al neamului constitue o trădare.

Suntem înclinaţi a crede că toată emigraţia românească este animată de dorinţa sinceră de eliberarea ţării. Dar numai dorinţa nu este deajuns pentruca eliberarea să devină o realitate. Această dorinţă trebue valorificată.

Dela un capăt al altuia al globului pământesc se fac auzite discursuri anticomuniste. Ultimul a fost al dlui Spender la Cambera. Toate aceste discursuri se bizuie, în propunerile ce fac, pe participarea Statelor Unite. Desigur orice participare în lupta anticomunistă e necesară, iar a Statelor Unite este indispensabilă. Dar oricare ar fi obligaţiunile ce decurg pentru ele din angajamentele luate, este normal ca şi ele să-şi pună întrebarea: care este contribuţia celor ce le solicită asistenţa. In lupta anticomunistă trebue să nu uităm că numai China şi URSS cifrează 700 milioane de suflete de care Molotov spunea că sunt „de neînvins pe calea armelor". Atunci?

„Il y a sûrement parmi eux des êtres primaires qui croient au bien fondé d'une doctrine aberrante. Pour ceux-là l'idéologie justifie tout" ne asigură o gazetă de pribegie. Ce opunem unei ideologii care pentru 700 milioane de oameni primari justifică totul?

Dacă ar fi să ne mulţămim cu consemnarea cotidianului ar trebui să menţionăm că la Paris se denunţă poliţiei franceze ca „agenţi comunişti" o serie de oameni a căror atitudine anticomunistă este verificată, a căror atitudine naţional-românească este neîndoelnică. Nu căutăm nici explicaţia acestui aberaţiuni, nici meschinele interese care stau la baza ei. Notăm numai că unei „doctrine aberante" noi opunem o „trădare aberantă" a propriilor noastre interese. Pe o astfel de participare putem îndrăsni să angajăm solidarizarea altora cu interesele noastre? Dacă din socoteli mărunte de clan minimalisăm tot ce avem mai operant pe linia anticomunistă pe ce putem nădăjdui că se mai pot sprijini Statele Unite? Pe româneşte se spune că ne tăiem craca de sub picioare. Pe adevăratul nume o asemenea acţiune vădeşte „prăbuşire morală" a celor ce au întreprins-o.

Dar pentrucă astăzi problemele cer soluţii care trebuie să depăşească cotidianul, pentrucă lupta anticomunistă este o luptă pe viaţă şi pe moarte, ori care ar fi calea pe care am ajunge la „adevărata pace" care va aduce şi eliberarea ţării, un fapt este cert: o ideologie nu se distruge cu tunul şi nici chiar cu bomba atomică. Unei ideologii i se opune o alta, mai bună, mai conformă cu însăşi natura omului. Ca să distrugem comunismul sub toate formele materialiste sub care ar mai putea încerca să-şi prelungească existenţa va trebui să opunem o ideologie care smulge pe om din făgaşul materialist. Trebuie să ne convingem că destinul omenirii stă sub zodia spiritualităţii cu care omul a fost investit. Nu condiţiile existenţii umane creează condiţiile conştiinţei sale, cum spune filosofia marxistă a materialismului istoric, ci condiţiunile conştiinţei hotărăsc condiţiunile existenţii. Pentru aceasta trebue o „conştiinţă" umană, o „spiritualitate" conformă cu nimbul moral iar nu putreziciunea prăbuşirilor morale.

Dacă ţările îndepărtate, şi în special U.S.A. au putut să uite sau să nu cunoască substratul politicii ruseşti, acest lucru nu este, sub niciun motiv, îngăduit oamenilor noştri politici. Ei trebue să ştie că totdeauna Rusia a urmărit să ne distrugă într'un chip. Dacă nu a putut să ne cucerească, aşa cum a făcut cu alte ţări învecinate pe care le-a subjugat stăpânirii ei, a căutat să ne slăbească şi să ne împiedece consolidarea ca stat. In 1877, în 1916, în 1940 România nu trebuia să rămână în afară de răsboiu. Ea trebuia târâtă pe deoparte în vârtejul pustiitor al luptei şi pe dealtă parte pusă în discuţia unor noi aranjamente pe care Rusia avea să le dicteze la masa verde.

Cine a uitat aceste lucruri sau nu le-a putut intui din desfăşurarea istorică a politicii nu poate vorbi în numele intereselor naţionale româneşti. Dacă continuă să o facă suntem îndreptăţiţi să ne întrebăm în ale cui interese o face.

Interesele naţionale ale neamului nostru cer deci ca o condiţie a asistenţii pe care o aşteptăm dela occident şi această convingere.

Cine nu poate înţini marea primejdie pe care o constitue permanent Rusia pentru România nu va putea apăra în mod eficace teza eliberării noastre în timp util, adică înainte ca puterile întunecate ale Kremlinului să ne fi distrus total neamul.

Pentru ca în marginea prăpastiei să evităm prăbuşirea morală, faţă de cei ce ne pot ajuta dar în acelaş timp ne şi judecă, o elementară datorie de etică profesională şi de conştiinţă naţională cere ca cei cărora le place să „mizeze" pe o mână sau pe alta să se ducă la club şi să lase locul lor celor ce mizează numai pe interesele neamului şi pot să le valorifice valabil în faţa lumii civilizate alături de care s'a găsit totdeauna Neamul românesc.

Propunerile lui Burnham

Profesorul James Burnham dela universitatea din New York a publicat o nouă carte, întitulată „The coming defeat of Communism" (Infrângerea apropiată a Comunismului), în care prezintă forţele angajate în războiul rece şi schiţează un program de acţiune pentru conducerea lui.

Sfatul dat de Burnham, formulat lapidar, este: Ofensivă în loc de defensivă! „Ceeace ne rămâne de făcut acum e să trecem dela apărare la atac", înţelegând prin atac nu un război preventiv, ci inaugurarea unei politici dinamice care să mute teatrul principal de luptă dincolo de Cortina de Fier, prin strânsa colaborare cu toate forţele de rezistenţă din teritoriile ocupate de Ruşi. Caracterul positiv al propunerilor dlui Burham e evident, continuarea numai a agitaţiei verbale dela „Vocea Americei" nefiind suficientă pentru electrizarea luptătorilor anticomunişti, care pe lângă spiritul personal de sacrificiu mai au nevoie şi de un susţinut sprijin material şi politic din afară. In al doilea rând, declanşarea pe scară largă a luptei subterane presupune că în scurt timp războiul rece va degenera în războiu propriu zis; altminteri se sacrifică fără rost vieţi de neînlocuit. De acest lucru pare convins şi autorul.

Domnul Burnham e un adept al lui Machiavelli şi nu concepe politica decât ca luptă implacabilă pentru putere. Acest cult al forţei îl manifestă în frenesia cu care scoate în evidenţă superioritatea materială a Americei, care conduce în tehnică şi e neîntrecută în arta producţiei în massa. Pentru un fost fruntaş comunist şi intim prieten al lui Trotzki, felul acesta de a gândi e uluitor, ştiindu-se de ce imponderabile dispune încă mesianismul marxist.

Cartea publicată de Burnham în 1946 „The strugle for the world" (Lupta pentru Lume) a contribuit apreciabil la enunţarea doctrinei Truman. Rămâne de văzut, dacă lucrarea apărută acum va exercita o influenţă echivalentă asupra evoluţiei politicei externe americane.

Lanţul notelor de protest dintre Belgrad şi Bucureşti pare să nu mai găsească sfârşit. In decursul lunei Februarie, Jugoslavia a acuzat în termeni tari guvernul progresist dela Bucureşti de a reţine cu forţa pe teritoriul român pe ambasadorul sârb Rado Ivanovici.

Cu toată prăpastia — aparentă — ce s'ar fi săpat între cele două sisteme comuniste, regimul fugarilor români care încearcă a găsi o portiţă de scăpare spre libertate prin Jugoslavia, a rămas acelaş: internare în lagărele de muncă forţată, predarea, sau împuşcarea la frontiere. Pentru această neomenie şi crimă nu se găseşte însa nimeni care să protesteze.

In clipa în care punem ziarul sub tipar primim din partea Dlui Atanase Nacu, din Paris, o scrisoare deschisă, adresată Comitetului Naţional Român. Domnul Atanase Nacu, care se numără printre marii binefăcători ai Românilor din exil, voieşte, prin această scrisoare, să trezească conştiinţa de datorie a celor ce şi-au asumat răspunderea exilului românesc.

Impărtăşind, întru totul, punctul de vedere al Dlui. Nacu „Vestitorul" va publica textul integral al acestei scrisori în numărul său viitor.

Informaţii

Congresul „Uniunii Latine". Pentru anul viitor s'a anunţat ţinerea la Rio de Janeiro a primului congres al Uniunii Latine, întemeiate la 14 Iulie 1948 din iniţiativa lui Pierre Cabanes. Scopurile noii entităţi internaţionale, care ar fi o paralelă a blocului naţiunilor anglo-saxone, sunt exprimate în articolul 2 al statutelor sale: „Promovarea la popoarele latine a unui curent de opinie destinat să desvolte sentimentul responsabilităţii solidare şi rolului istoric care le revine la clădirea lumii moderne;

Favorizarea desvoltării legăturilor spirituale şi a schimburilor intelectuale.

Facilitarea relaţiilor culturale, economice şi sociale între individualităţile şi colectivităţile ţărilor latine printr'o activitate comună în conformitate cu spiritul şi ţelurile cartei Naţiunilor Unite".

Moartea lui Emmanuel Mounier. Luna trecută a încetat din viaţă scriitorul francez Emmanuel Mounier, directorul cunoscutei reviste „Esprit". Emmanuel Mounier este fondatorul „Filozofiei personaliste" care pe plan politico-social respinge în egală măsură atât sistemul comunist cât şi cel capitalist. Regenerarea societăţii omeneşti, Mounier n'o vedea decât în restaurarea demnităţii persoanei umane, realizându-se astfel tipul de om pe care după el expresia intraductibilă din limba română — un om de omenie — îl caracterizează desăvârşit.

Pregătiri sovietice pentru ofensiva atomică. —Secretarul american al aerului a declarat în faţa comisiei bugetare a Camerei Reprezentanţilor că Uniunea Sovietică posedă deja avioane capabile de a ataca centrele industriale din Statele Unite şi a se întoarce apoi la bazele de plecare. Ruşii vor fi în curând în măsură să lanseze un atac atomic de mare anvergură şi deaceea America ar trebui să pună în marş sistemul de apărare aeriană şi să-l ţină în permanentă stare de alarmă.

Flota de debarcare rusească. Revista „Time" afirmă că serviciile marinei americane sunt informate că Ruşii construiesc numeroase unităţi navale mici, apte în special pentru operaţiile de debarcare. In legătură cu aceasta e semnalat şi faptul că polit-biuroul a decis funcţionarea autonomă a unui minister al marinei sovietice.

Fişier comunist mondial. Comitetul pentru descoperirea activităţilor antiamericane din Washington lucrează actualmente la completarea unei liste mondiale cuprinzând peste un milion de persoane care ar milita împotriva intereselor Americei. Camera Reprezentanţilor a votat credite suplimentare pentru finanţarea anchetelor întreprinse de acest organism.

Infiltraţie sovietică în Africa. Personalul legaţiei ruseşti în Addis Abeba a crescut la mai mult 800 de persoane, un număr neatins nici de cele mai importante ambasade din lume. Cercurile aliate cred că Etiopia e prevăzută ca principal centru al infiltraţiei sovietice în Africa.

Gafa unui prieten al Sovietelor. In faţa Sovietului Suprem au luat anul acesta pentru prima dată cuvântul şi câţiva „prieteni" străini, pentru a contribui la fortificarea ofensivei de pace sovietice. Cea mai interesantă performanţă a fost aceea a americanului Oetje John Rogge, cunoscut pentru vechile lui afiliaţii comuniste. „Toate popoarele", a declarat Rogge, „trebuie să fie libere să-şi critice guvernele lor. După mine o societate liberă e aceea în care oamenii pot să spună ce gândesc". Un editorial din „Pravda" a criticat sever opiniile exprimate de acesta şi le-a redat aranjate cu multă grijă, pentrucă cititorii ruşi să nu fie cumva contaminaţi de ideia libertăţii de exprimare.

Spre crearea blocului rublei. Radio Varşovia a anunţat că guvernul polonez nu mai publică statisticile comerţului exterior în dolari, ci în ruble. Se ştie că Rusia a mărit la 28 Februarie valoarea rublei faţă de dolar şi liră şi cu aceasta măsură urmărea, printre altele, şi crearea unui bloc al rublei opus zonelor monetare occidentale. Gestul Poloniei e prima manifestare a alegerii rublei ca valoare de referinţă în zona orientală.

CRONICA

Diplomaţie totală

Răspuzând într'un discurs ţinut la universitatea din Berkley sugestiilor făcute în ultimul timp de unele personalităţi politice americane şi europene, de a se încerca din nou să se găsească pe cale de conversaţii directe un modus vivendi cu Uniunea Sovietelor, domnul Acheson a rezumat în şapte puncte condiţiile încetării incerdării dintre Vest şi Est. Aceste puncte nu conţin în esenţă nimic nou, fiind o recapitulare a cererilor adresate mereu Sovietelor în anii de după războin. Numai că în formularea mult mai categorică de acum au şi mai puţine şanse de a fi luate în consideraţie de Moscova. Violenţa reacţiunii presei sovietice care l-a clasat definitiv şi pe domnul Acheson printre promotorii „fascismului" exclude orice aşteptări optimiste.

In realitate, discursul secretarului de stat a fost destul de pesimist şi nu ne îngădue cea mai slabă speranţă că Ruşii vor accepta vreodată să-şi retragă trupele din ţările satelite şi nici că vor renunţa la revoluţia comunistă mondială sau permite unui organism internaţional de control al energiei atomice să functioneze pe teritoriul sovietic. Discursul celor şapte puncte e în primul rând un apel la energia şi hotărârea poporului american pentru sprijinirea „diplomaţiei totale" care impune în interior grele sacrificii materiale, iar în afară implică potenţarea maximă a rezistenţei anticomuniste prin mobilizarea tuturor factorilor de utilitate reală în această luptă. „Situaţia de faţă", a declarat domnul Acheson, „nu ne mai permite să mai mergem dela o ţară la alta cu o hârtie de turnesol, pentru a cerceta dacă totul e cu adevărat albastru. Singura întrebare pe care trebuie să o punem e dacă ele sunt hotărâte să-şi apere independenţa împotriva agresiunei comuniste". Recunoaşterea din partea politicei americane a necesităţii unui bloc anticomunist unitar, fără balastul discriminărilor absurde de până acum, va activa în frontul antibolşevic considerabile rezerve materiale şi morale.

Condiţiile puse Cremlinului arată limpede că orice luare de contact, urmată de rezultate concrete, a devenit a priori iluzorie. Aplicarea „diplomaţiei totale" poate permanentiza cel mult coexistenţa a două lumi ireconciliabile, limitând cuceririle sovietice la posiţiile actuale. Trecerea la ofensivă s'ar produce numai în cazul unei noi agresiuni flagrante din partea Rusiei. Ori nenorocirea e că s'ar putea ca Rusiei să-i convină deocamdată respectarea unui statu quo care în timp i-ar asigura avantaje incontestabile. Acţiunea de infiltraţie şi propangadă ar putea continua aproape nestingherită iar deranjamentele economice şi presiunea morală care ar otrăvi viaţa naţiunilor libere nu s'ar resimţi cu aceiaşi intensitate în statul bolşevic. Deaceea „diplomaţia totală" preconizată de domnul Acheson va însemna un progres faţă de metodele diplomatice inadequate din anii trecuţi numai în măsura în care va servi pregătirii „războiului total" contra Sovietelor.

Referendumul din Belgia

Pentru o naţiune sintetică, ca cea belgiană, născută din fusiunea politică a două populaţii cu particularităţi etnice şi linguistice antagoniste, instituţia monarhică reprezintă simbolul indispensabil al unităţii naţionale. Urmările transformării chestiunii regale într'un generator de discordie internă sunt deaceea mai grave pentru stabilitatea statului belgian, decât ar fi fost cazul pentru o ţară omogen structurată. Pe plan politic extern, frământările provocate de rezultatul referendumului din 12 Martie sunt înregistrate cu explicabilă nelinişte, Belgia fiind una din piesele principale ale sistemului de apărare vestic. Dar criza din Belgia presintă mai ales interes istoric, pentrucă, sub aspectele ei personale, dă unele indicaţii asupra evoluţiei ideii monarhice în opinia publică modernă.

Controversele în jurul persoanei lui Leopold III au început la 28 Mai 1940, când a capitulat în faţa Germanilor după o campanie de optsprezece zile. Acuzaţiile aduse atunci regelui de a fi comis un act de trădare împotriva Aliaţilor au fost spulberate mai târziu, recunoscându-se că prin capitularea militară s'a evitat masacrarea inutilă a întregei armate belgiene. Deşi încetarea ostilităţilor din ordinul regelui, fără a ţine seamă de părerile contrarii ale miniştrilor săi, s'a dovedit a fi o măsură înţeleaptă, ea rămâne totuşi un act de autoritate care a angajat prea mult răspunderea suveranului. E drept că după constituţia belgiană monarhul şi comandantul suprem al armatei sunt aceiaşi persoană, dar înţelegerea acestui dualism funcţional ad litteram e în opoziţie cu principiul fundamental al monarhiei constituţionale după care regele domneşte, dar nu guvernează. La ce aberaţii poate duce neobservarea acestei antinomii constituţionale a arătat exemplul lui Carol II, care a făcut din „armata lui" instrumentul principal al dictaturii personale.

Refuzul lui Leopold de a se refugia la Londra şi hotărârea de a împărtăşi soarte soldaţilor săi a fost un gest cavaleresc, apreciat şi de politicienii din exil. De acuzaţia de colaboraţionism pe care i-au adus-o comuniştii a fost absolvit, o comisie de anchetă instituită din iniţiativa regelui constatând că în toate contactele sale cu autorităţile germane a apărat interesele naţionale. Prizonierul dela Laeken a început să-şi înstrăineze afecţiunea supuşilor abia după contractarea căsătoriei morganatice cu Liliane Baels. E un paradox că într'o vreme în care vechile prejudecăţi dispar, opinia publică e atât de implacabilă în ce priveşte viaţa personală a monarhului. Ingrădindu-i puterea materială, opinia publică modernă impune în schimb suveranului sarcini morale în plus. Cine domneşte „din graţia lui Dumnezeu" trebuie să se apropie prin stilul de viaţă de infailibilitatea divină.

In Septembrie 1944, când Leopold a fost deportat de Germani în Tirol, a avut nefericita inspiraţie să lase în urmă un testament politique, în care atacând unii oameni politici, susţinea pe alţii şi propunea o formulă de guvernare independentă de influenţa partidelor. Desamăgirea pricinuită de devierea dela singura atitudine potrivită unui rege constituţional — aceea de arbitru imparţial pentru toate formaţiunile politice din regat — a fost generală. Menţinerea în vigoare a legei „de l'impossibilité de regner", votată la instituirea regenţei, e efectul logic al acestei acţiuni pripite.

Sirenengesänge

Die ungarische „Regierung" veröffentlicht einen Erlaß, wonach die vertriebenen Volksdeutschen eingeladen werden, bis zum 25. September des laufenden Jahres nach Ungarn zurückzukehren.

Schon läuft die Reklamemaschinerie des Budapester Außenministeriums auf voller Tourenzahl. Der Pressechef dieser — bekanntlich hauptsächlich für Briefträgerdienste von und nach Moskau und zur Abfassung von Protestnoten an den Westen bestimmten — Institution erklärte auf einer Pressekonferenz vor den ausländischen Pressevertretern, daß die Volksdeutschen „Gleichberechtigung" genießen und eine „ihrer fachlichen Eignung entsprechende" Beschäftigung, ja wenn sie Bauern sind, sogar bis zu 4 Hektar Land erhalten können.

Es ist schwer zu sagen, was an diesen Verlautbarungen der Budapester moskowitischen Befehlsempfänger erstaunlicher wirkt: ihre wirklich bodenlose Unverschämtheit oder ihr Appell an Leichtgläubigkeit und Vergeßlichkeit gegenwärtiger und zukünftiger Opfer. Die von Haus und Hof Vertriebenen, deren viele den Verlust ihrer von der Roten Armee und der volksdemokratischen Regierung hingeschlachteten Angehörigen zu beklagen haben, sollen in den Machtbereich ihrer Henker zurückkehren, sich für deren überströmende Gnade ergebenst bedanken und es als hohes Glück betrachten, wenn ihre Mobilien und Immobilien von den neuen volksdemokratischen Nutznießern in Grund und Boden betreut werden. Mit Speck fängt man Mäuse; Bauern „können" also „bis" zu vier Hektar erhalten; damit ist nicht gesagt, daß es auch wirklich vier Hektar sein werden; auch nicht, daß sie wirklich Feld erhalten, denn die „Kann-Form" diktatorischer Rechtsprägung setzt bekanntlich voraus, daß der untertänigste Bittsteller den Allerhöchsten Volksdemokraten auch wirklich zu Gesicht steht; und endlich besteht auch nicht ein Funken der Gewähr, daß die mit vier Hektar Beglückten ihre Felder wirklich behalten; überall hinter dem Eisernen Vorhang werden die Massen langsam aber sicher in die Zwangswirtschaft des Kolchosensystems hineingetrieben. Eines Tages wird jede Gemeinde aufgefordert werden, „in aufwallender Begeisterung" auf die letzte Krume Erde zu verzichten und den „spontanen Beschluß" restloser Kollektivisierung „stürmisch" zu verlangen.

Wir wollen aber nicht ungerecht sein; die Budapester Filiale der moskowitischen Menschenverwertungsfabrik hat in einer Hinsicht eher zu wenig gesagt, als zuviel: der Heimkehrer in die Sowjethölle ist nämlich nicht nur, wie Herr Ivan Boldiszar, der Pressechef der Budapester Außendienststelle Wyschinskys, erklärt, gleichberechtigt, sondern er ist sogar privilegiert, nämlich dann, wenn es sich um die MVD., ex-NKVD., ex-GPU., ex-Tscheka handelt, jene löbliche Polizei-Institution, die, ähnlich übrigens gewissen bankrotten Geschäftsunternehmen „kapitalistischer Länder", bereits mehr Firmennamen als hingerichtete Firmenleiter kennt. Der Rückkehrende ist gegenüber dieser menschenfressenden Organisation privilegiert, das heißt, er wird unter den Verdächtigen zuerst umgelegt. Er kann mit Gewißheit darauf rechnen, von der bolschewistischen Genickschußhierarchie durchaus bevorzugt behandelt zu werden.

Es ist nicht ausgeschlossen, daß auch die Firma Pauker & Groza ähnliche Einladungen erlassen wird. Die Lage ist hier äußerlich anders, da erstens von nichtkommunistischer, rumänischer Seite, insbesondere von Juliu Maniu, seinerzeit eine völlige Austreibung verhindert wurde und übrigens infolge der Überstürzung der Ereignisse die Zahl der Flüchtlinge wesentlich geringer war. Was aber die Vertrauenswürdigkeit des berückenden Weibes anbetrifft, über dessen Telephonhörer Josif Dschugaschwili-Stalin „die Kindlein zu sich kommen läßt", so ist sie mit jener ihrer Budapester Kollegen zumindestens gleichzusetzen. Im übrigen erinnere man sich, daß die bolschewistischen Massenmordspezialisten gerade heuer den zehnten Jahrestag des Gemetzels von Katyn feiern. Die Geschichte wandert schnellen Schrittes und es mag nicht ganz überflüssig sein, dieses Schulbeispiels sowjetischer Verlogenheit zu gedenken, — wenn Anna I. sich wirklich in Sirenenpositur werfen sollte.

Für die Verhaftung des Dorfpfarrers *von Bozieni (Komitat Roman) mußte ein ganzes Regiment aus Roman herangezogen werden. Wieso war ein derartiger Kraftaufwand für die Verhaftung eines einzigen Menschen notwendig? Hier die Erklärung: Nachdem der Pfarrer von der Volksmiliz verhaftet und nach Bucesti, dem Sitz der Kreisbehörde, gebracht worden war, stellten sich am zweiten Tage über 500 Bauern aus den umliegenden Gemeinden: Bozieni, Cuci und Bucsa ein und griffen mit Hacken, Sensen und sogar mit Waffen die dortige Miliz an, in der Absicht den Pfarrer zu befreien.*

Die kommunistischen Behörden flohen und versteckten sich auf Dachböden und im Felde.

Die von Roman angeforderte Miliz, eine Abteilung von 2 LKW, wurde sofort entwaffnet, die Kompanie Infanteristen jedoch, die ebenfalls aus Roman herbeieilte, lehnte es ab, auf die Bauern zu schießen, worauf die Volksmiliz aus Iasi und das oben erwähnte Regiment eingesetzt wurden.

Erst nach einem drei Tage und drei Nächte andauernden Kampfe gewannen die Kommunisten die Oberhand. Es gab Tote und Verwundete auf beiden Seiten und Hunderte von Verhaftungen. Unter den Festgenommenen befanden sich auch die Bürgermeister der drei Ortschaften. Das bedeutet wirklich 99,9 Prozent, aber nicht für, sondern gegen die Volksrepublik.

Die Gemeinde Biled *in der Nähe von Temeschburg war bis zum Jahre 1944 eine der blühendsten schwäbischen Gemeinden des Banates und zählte über 5000 Einwohner, deren Wirtschaften über die Grenzen Rumäniens hinaus bekannt waren.*

Heute ist auch in Biled eine Kolchose errichtet worden, die 52 Familien umfaßt und insgesamt 182 Seelen zählt. Unter diesen „Kolchosen"-Bauern befinden sich nur vier Deutsche, und zwar: Michael Mutter, Nikolaus Lunt, Josef Biber und Anna Schummer.

Gegen den restlichen Teil der Einwohner, die nicht der Kolchose angehören wollten, haben die Kommunisten, die Orts-Miliz und die Staatsbehörden einen grausamen Terror eröffnet, um sie zu veranlassen, die Kollektivisierung anzunehmen.

Unsere schwäbischen Landsleute aus dem Banat, unter denen einige ungeduldig sind und unter jeder Bedingung heimzukehren beabsichtigen, sollten sich über die wahre Lage der Verhältnisse in der Heimat, in die wir übrigens alle zurückkehren wollen, genau erkundigen, bevor sie sich in die Repatriierungslisten der Emissäre des kommunistischen Agenten Ivar Nagy eintragen lassen.

Die rumänische Volksrepublik benötigt keine Bauern-Grundbesitzer, sondern Arbeitskräfte zum Bau des Donau-Schwarzmeerkanals, sowie Arbeiter zum Bau von Straßen, Eisenbahnlinien, Flughäfen und anderer Einrichtungen, die auf Befehl der Sowjet-Besatzungsmacht und entsprechend der strategischen Grundlagen der Russen in Südost-Europa geschaffen werden.

Der bäuerliche Widerstand in der rumänischen Volksrepublik

Aus einer Veröffentlichung des Landwirtschafts-Ministeriums geht hervor, daß bis zum 23. März 1950 nur 32 Prozent der planmäßig vorgesehenen Gesamtfläche bebaut worden sind, allein die Komitate Constanta, Prahova, Braila, Timis-Torontal und Botosani haben sich etwas mehr der Quote des vorgesehenen Bebauungsplanes genähert.

In der Veröffentlichung wird darauf hingewiesen, daß die Komitate Dolj, Ilfov, Satmar, Vlasca und Teleorman „sehr im Rückstand geblieben sind" und daher „eine energische Maßnahme" seitens der landwirtschaftlichen Agenten, der Agitatoren der Hauptorganisationen und der Tennen-Chefs (alles neue Funktionen im roten Paradies der rumänischen Volksrepublik) notwendig sein wird, um die erforderlichen, sehr im Rückstand gebliebenen landwirtschaftlichen Arbeiten festzulegen.

Wir wissen, was diese „Festlegungen" zu bedeuten haben und welches ihre wahren Bezeichnungen sind: Einschüchterungen, Verhaftungen und Drangsalierungen, deren Folge meist die Vernichtung der Opfer sind.

Viel schlechter ist die Lage in den Gebieten Orschova und Teregova des Komitates Severin, wo bis zum 12. April 1950 nicht einmal 20 Prozent des vorgesehenen Planes bebaut worden sind.

Es ist bekannt, daß diese Gebiete ein Zentrum des bewaffneten rumänischen Widerstandes sind, dem es gegen Ende des Jahre 1948 gelungen war, mehrere Ortschaften zu besetzen und das ganze Cerna-Tal zu kontrollieren.



Die Kirchenburg von Honigberg (Härman) in der Umgebung Kronstadts (Braşov).

Zwei Gesichtspunkte: In der Presse des Regims von Bukarest werden die Wahlen in der UdSSR. als „eine neue und mächtige Kundgebung der moralischen Kraft der Sowjetvölker" dargestellt, während die Wahlen in Jugoslawien „die gewaltige Wahl-Farce" sind.

Heimkehrer aus Rußland berichten:

„Die gewesenen 44 Angehörigen aus Rumänien und Deutschland werden nicht entlassen, sondern werden gezwungen, sich „freiwillig" zu den in Aufstellung befindlichen militärischen Formationen zu melden."

„Vor der Abreise bekamen wir neue Kleider und Schuhe, Konserven, Weißbrot und Schokolade, der Lagerkommandant sagte in einer Ansprache: Wir danken für die ‚freiwillige' Arbeit und sagt der Welt, auf welch hohem Kulturniveau die Sowjetunion steht."

„In Charkow sind Riesenlager von Stoffen mit den Firmenzeichen ‚Scherg', ‚Buhusi', Schuhlager mit den Firmenzeichen von ‚Dermata' und ‚Filt'; ferner Maschinenteile der U. D. T.-Resita. Außerdem findet man Lager mit Mais und Weizen aus Ungarn und Rumänien, sowie ein Riesenlager mit neuen amerikanischen Last- und Personenkraftwagen."

Die Feier des 10. Mai (Zece Mai)

wird in diesem Jahr in Linz besonders festlich begangen.

Am Sonntag, den 7. Mai, 11 Uhr vormittags findet in der Herz-Jesu-Kirche, Wiener Reichsstraße, ein Festgottesdienst statt.

Ebenfalls am 7. Mai, abends 7.30 Uhr, wird im „Theresiensaal" in der Jungwirthstraße die eigentliche Feier zum Gedenken der Unabhängigkeitserklärung und der Gründung des rumänischen Königreiches abgehalten.

Alle Deutschen aus Rumänien, ohne Unterschied der Konfession, werden eingeladen, an beiden Festlichkeiten teilzunehmen, um so, mit uns zusammen, ihren Glauben an die Wiedererstehung eines unabhängigen Rumäniens zu bekunden.

A. S. R. Principele Nicolaie a vizitat Spania

Venind cu automobilul din Franţa, A. S. R. Principele Nicolaie al României a sosit pe teritoriul spaniol, la Hendaye, în ziua de 18 Martie, fiind salutat, în aceiaşi zi, la San-Sebastian, de autorităţile civile şi militare ale districtului, cât şi de Dl. Nicolaie Demestrescu, ultimul ministru plenipotenţiar al României la Madrid.

La hotelul Ritz, din Madrid, unde A. S. R. a descins, a fost arborat drapelul românesc, alături de cel spaniol, pe tot timpul şederii A. S. Regale.

Duminică 19 Martie a. c. un prânz a fost dat în onoarea A. S. R. la Acvila, prânz la care au participat, între alţii, E. S. Martin Artajo, Ministrul de Externe al Spaniei şi E. S. Marchizul de Prat y Noutouillet, fost Ministru al Spaniei la Bucureşti.

Marţi 21 Martie A. S. R. Principele Nicolaie a primit întreaga colonie română din Madrid în saloanele Hotelului Ritz, întreţinându-se cu fiecare membru al coloniei în parte.

Miercuri 22 Martie, A. S. R. a fost primit în audienţă specială de E. S. Generalisimul Franco, Şeful Statului Spaniol. A. S. R. a fost condus la El Prado, reşedinţa Generalisimului, de E. S. Marchizul de Prat y Noutouilet.

La dorinţa A. S. R., Sâmbătă 25 Martie (Buna-Vestire) un serviciu divin a fost oficiat, în limba română, de către C. S. Preotul spaniol Orduna, pentru a invoca protecţia cerească în lupta eroică şi inegală pe care o duce astăzi Poporul românesc împotriva ocupaţiei comuniste. Răspunsurile au fost date de corul studenţilor Români din Madrid.

In ziua de 27 Martie, ASR. a acordat un interview reprezentanţilor celor mai importante ziare spaniole. Inreaga presă spaniolă a reprodus conţinul acestui interview la loc de frunte.

In seara aceleaşi zile, ES. Marchizul de Prat y Noutouillet a dat o recepţie în onoarea ASR. Principelui Nicolaie, recepţie la care au participat cca. 100 personalităţi politice spaniole. ASR. a părăsit Spania în ziua de 4 Aprilie, după ce, cu două zile înainte, vizitase pe Infanta Béatrix de Orléans, sora Reginei Maria a României.

Sf. Paşti la Salzburg. — In seara de Vinerea Patimilor, C. S. Părintele Müller a oficiat în Capela română slujba prohodului. Spre mulţumirea tuturor, C. S. a procurat din vreme textul prohodului astfel încât corul l-a putut pregăti temeinic.

Sâmbătă 8 Aprilie a sosit în Salzburg venind din Paris, Părintele Radu Graţianu, trimis de I. P. S. Mitropolitul Visarion Puiu. In întâmpinarea C. Sale, pe peronul gării se aflau la sosirea trenului: membrii Comitetului Român, precum şi numeroşi alţi Români din Salzburg.

Părintele Radu Graţianu a vizitat mai întâi pe conducătorul Misiunei Române Unite: Pr. Ion-Florian Müller, căruia i-a mulţumit în numele I. P. S. Mitropolitului Visarion pentru sprijinul pe care l-a dat tuturor Românilor din Austria, fără deosebire de confesiune. Seara cei doi preoţi au spovedit pe credincioşi, după care Părintele Müller a oficiat slubjba Invierii Părintele Gratianu cântând troparele.

In predica sa, Părintele Müller a evocat suferinţele celor care, în temniţele regimului de teroare nu pot sărbători Invierea Domnului, după care Părintele Graţianu a dat citire pastoralei I. P. S. Mitropolitului Visarion.

In Duminica Paştelor, Comitetul Român din Salzburg a organizat o masă comună la Restaurantul „Arbeiterheim", unde cca. 100 Români au putut ciocni tradiţionalele ouă roşii. Au luat cuvântul cu această ocazie: Dl. Puiu Traian, Preşedintele Comitetului Român şi C. S. Pr. Radu Graţianu, care şi-au îndreptat gândurile către cei din ţară ale căror chinuri şi umilinţe sunt atât de mari. Gândurile celor prezenţi s'au îndreptat apoi către cele două instituţii care constituiesc tăria noastră în exil: Regalitatea şi Biserica.

Părintele Graţianu a oficiat atât Duminica cât şi Lunea Paştelor Sf. Liturghie la Salzburg.

Luni a fost şi botezul celui mai tânăr Român din Salzburg.

Vineri 14 Aprilie „Izvorul Tămăduirei", C. S. Pr. Graţianu a oficiat sfinţirea apei în capela din lagărul Glasenbach.

In timpul scurtei sale şederi, C. S. a vizitat pe bolnavii din spitale şi sanatorii, precum şi lagărele de refugiaţi. C. S. a luat contact şi cu reprezentanţii org. „Caroman". In ziua de 11 Aprilie s'a prezentat Episcopului ortodox din Parsch şi tot în aceiaşi şi la Oficiul „Church World Service", exprimând mulţumiri pentru sprijinul acordat refugiaţilor Români. Sâmbătă 15 Aprilie, C. S. a vizitat puternica organizaţie românească din Austria Superioară „ACRAS", oficiind un serviciu religios în oraşul Linz.

In ultima zi a şederii sale în Austria, C. S. a asistat la şedinţa consiliului parohial ortodox român din Salzburg, cu care ocazie s'au făcut cooptări de noi membri, în locul celor emigraţi.

La Linz, în prezenţa Românilor din localitate şi din împrejurimi, care umpluseră măreaţa biserică „Herz-Jesu" (Sacre-Coeur) până la ultima bancă, C. S. Părintele Ioan-Florian Müller, a oficiat slujba pascală în ziua doua de Sf. Paşti. La sfârşitul slujbei întreaga asistenţă a intonat „Christos a Inviat!"

La Innsbruck, după oficierea unei slujbe religioase, C. S. Pr. Müller a vorbit, în limba română, la postul local de radio. Cuvântarea C. Sale, ascultată dealtfel de toţi Românii care trăesc izolaţi în diferite centre din Tirol, Vorarlberg şi Steyrmark, a fost încheiată cu următoarea frază:

„. . . Din turlele bisericilor dangătul clopotelor va străbate întunerecul nopţii şi va duce solia Invierii prin toată Ţara, până în colţurile cele mai ascunse. Va pătrunde această sôlie îmbucurătoare a Invierii până în beciurile subterane ale închisorilor şi se va ridica până în ascunzişurile munţilor noştri, unde va fi auzită de toţi cei de-acolo, trezind în sufletele lor chinuite credinţa în Christos cel inviat din morţi şi speranţa în invierea lor proprie. Cu nou curaj de viaţă vor cânta şi ei „Christos a Inviat".

Asociaţia Generală a Românilor din Zona Britanică a Germaniei a adresat cu ocazia Sf. Sărbători ale Paştelor o urare către toţi Românii domiciliaţi în această zonă, urare care se termină astfel:

„Invierea Domnului este pentru noi toţi garanţia Invierii Ţării şi a Neamului din întunerecul în care este ţinut astăzi de o forţă satanică.

„Strânşi mai mult ca oricând în jurul Tronului, noi ne rugăm astăzi pentru suferinţele unui Neam întreg şi aşteptăm cu nerăbdare ziua când c u a r m a î n m â n ă s ă p u t e m c o n t r i b u i l a e l i b e r a r e a Ţ ă r i i."

Aceiaşi asociaţie roagă pe toţi cei care au emigrat din Zona britanică să-şi comunice noulle adrese şi să caute să menţină contactul în mod permanent cu Asociaţia.

De la data de 12 Sept. 1949 când a fost publicată în „Vestitorul" ultima dare de seamă a ajutoarelor primite şi distribuite Românilor din Zona britanică a Germaniei, prin Comitetul Asociaţiei, s'au mai primit:

Dela „C o n s i l i u l E c u m e n i c": In luna Oct. 1949: 125 pachete îmbrăcăminte femei şi bărbaţi, 150. kgr. făină soia, 22 kgr. grăsime şi 4 kgr. sirop. In luna Febr. 1950: 3 baloturi îmbrăcăminte femei şi un balot îmbrăc. bărbaţi.

Dela „M i s i u n e a V a t i c a n u l u i": In luna Ian. 1950: câte 2 cartoane cutii cafea, carne, lapte condensat şi tuburi cremă bărbierit; 1 carton praf de supă şi 1 sac articole îmbrăc. femei şi copii.

Dela „C r u c e a R o ş i e S u e d e z ă" prin „Caroman": 500 kgr. praf de lapte şi 102 dela „Caroman".

Dela „B i s e r i c a O r t o d o x ă - R o m â n ă" din Paris: 17 saci cu îmbrăcăminte veche pt. femei, bărbaţi şi copii. Comitetul Asoc. Gen. a Românilor din Zona britanică a Germaniei mulţumeşte, pe această cale, în numele tuturor compatrioţilor, generoşilor donatori.

Biblioteca „Mihail Eminescu" din Delmenhorst, Oldenburg, Grünestraße 28, Germania, a împlinit la 20 Februarie 1950 un an de existenţă.

In acest prim an de existenţă, datorită neobositei şi desinteresatei activităţi a Dlui. V. Bendescu, fondatorul şi directorul ei, biblioteca a împrumutat membrilor şi solicitatorilor un număr de 107 opere, a donat alte 223 scrieri şi a asigurat o exemplară distribuţie a ziarului „Vestitorul".

Scutind pe toţi împrumutătorii ei de plata cotizaţiilor de împrumut, biblioteca a făcut într'adevăr operă românească. Deasemenea, sumele rezultate din vânzarea ziarului „Vestitorul" au fost în întregime vărsate administraţiei noastre locale.

Cât priveşte cheltuelile de expediţie, ele n'au fost achitate de persoanele servite, ci acoperite din donaţiunile personale ale custodelui ei, dintr'o subvenţie personală a sa ce i-a fost acordată de „Asociaţia Românilor" din Zona britanică a Germaniei, prin bunăvoinţa dlor.: Maior Alexandru Păunescu, Prof. Ion Vinţan şi Avocat Gh. Acrivu.

Răsfoind catalogul bibliotecii, întocmit şi editat tot de custodele ei, Dl. V. Bendescu, constatăm cu satisfacţie că s'a reuşit să se adune până acum 163 opere ale autorilor români mai vechi, clasicii noştri fiind bine reprezentaţi. Biblioteca primeşte toate publicaţiile periodice ce apar în exil. Cât priveşte operile autorilor străini, mult mai numeroase, ele cuprind următoarele secţiuni: 1) Literatură aleasă (240 opere), 2) Technică şi Stiinţe (67 opere), 3) Artă şi Sport (11), 4) Economie-Politică şi Literatura politică (47), 5) Medicină (29), 6) Filologie, Stilistică, Retorică etc. (52), 7) Istoria Literaturei (14), 8) Istorie (7), 9) Dicţionare (32). In numărul periodicelor străine, remarcăm colecţia 1899—1929 (455 exemplare) a revistei lui DÜHRING, profesor al lui Eminescu la Berlin.

Desigur că orice început este anevois. Pilduitoarea iniţiativă a Dlui. V. Bendescu merită un sprijin efectiv din partea tuturor Românilor din exil, particulari sau asociaţii româneşti.

Deaceea „Vestitorul" face un călduros apel la cititorii săi, rugându-i să sprijine cum pot, mai cu seamă prin expedieri de opere româneşti devenite atât de rare, această bibliotecă.

Intreţinerea bibliotecilor româneşti în străinătate n'ar putea fi oare acoperită de Comitetul Naţional din Washington? Deţinătorii fondului Cretzianu n'au afirmat de curând că acest fond este destinat propagandei româneşti înafara hotarelor?

Reamintim adresa bibliotecii „Mihail Eminescu": Rumänische Fernleihbücherei und Schriftenvertrieb für Exilrumänen „Mihail Eminescu" z. Hd. Herren V. Bendescu. (23) DELMENHORST, Grünestraße 28, Deutschland.

La Biserica Ortodoxă din Roma s'a oficiat Miercuri 15 Martie a. c., un parastas cu ocazia implinirii a 10 ani dela moartea Profesorului şi marelui luptător naţionalist Nae Ionescu.

In aula Institutului Oriental Pontifical *die Roma, în faţa unui numeros public, Preotul-Profesor F. Taillez S. J., a vorbit, Duminică 10 Martie a. c., despre „Sentimentul religios al lui Mihail Eminescu". Conferenţiarul a dovedit a fi un foarte bun cunoscător al lui Eminescu şi un mare prieten al României.*

Tot despre Eminescu, alt prieten al României, Dl. Profesor Mario Ruffini, dela Universitatea din Torino, a conferenţiat, în ziua de 22 Martie a. c., la Universitatea populară „Don Orio". In faţa unui numeros public, alcătuit din muncitori catolici şi necatolici (comunişti), Dl. Prof. Ruffini a trasat cu măestrie morala civică şi poetică a marelui nostru poet. Citind pasagii din ziarele comuniste din RPR., conferenţiarul a demonstrat cum încearcă Partidul Comunist să falsifice figura poetului, atribuindu-i afirmaţii pe care niciodată nu le-a făcut şi nici n'ar fi acceptat să le facă. Urmărit cu deosebită atenţiune, conferenţiarul a fost îndelung aplaudat de toata lumea.

Petre Munteanu a cântat în zilele de 5 şi 14 Martie, în „Tannhäuser", la Napoli, iar la 17 Martie, muzică românească la Roma. In ziua de 20 Martie, compatriotul nostru a cântat la postul de radio Torino bucăţi de muzică franceză.

Druck: Jos. Feichtingers Erben, Linz, Hauptplatz 18. — Eigentümer, Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. Emil Ionescu, Linz, Bürgerstraße 2.